XI. évfolyam, 46. szám
1955. november 17.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

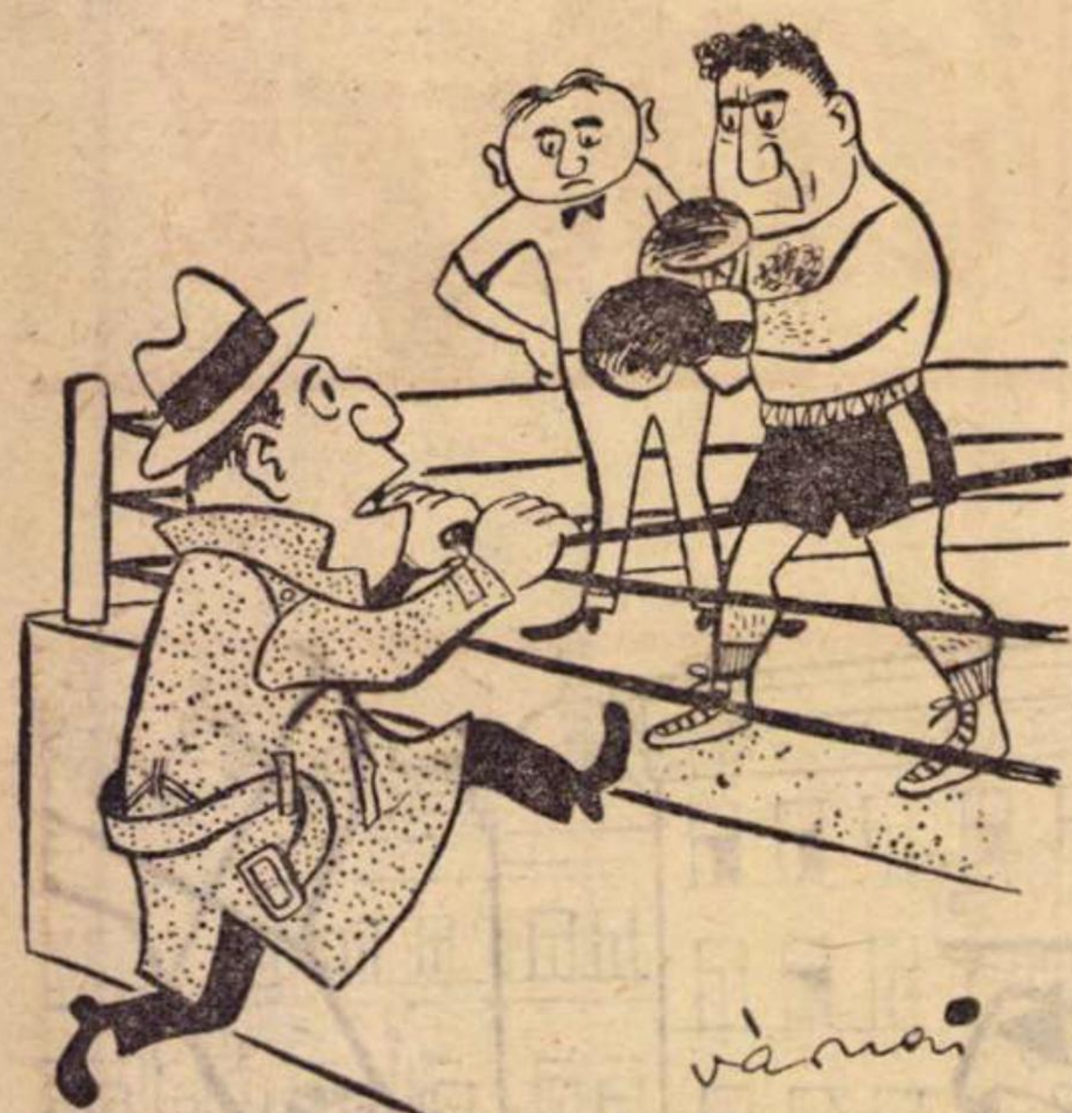
PESTI UTCA

— *Tessék mondani, most felszedik vagy lerakják?*

— *Tudja az ördög! Ha most lerakjuk, holnap felszedjük, ha most felszedjük, holnap lerakjuk*

PÉLDÁZATOK sportnyelven

Késés

— Halló! Várjanak egy kicsit, nem szólt a vekkerem . . .

Rossz anyagellátás

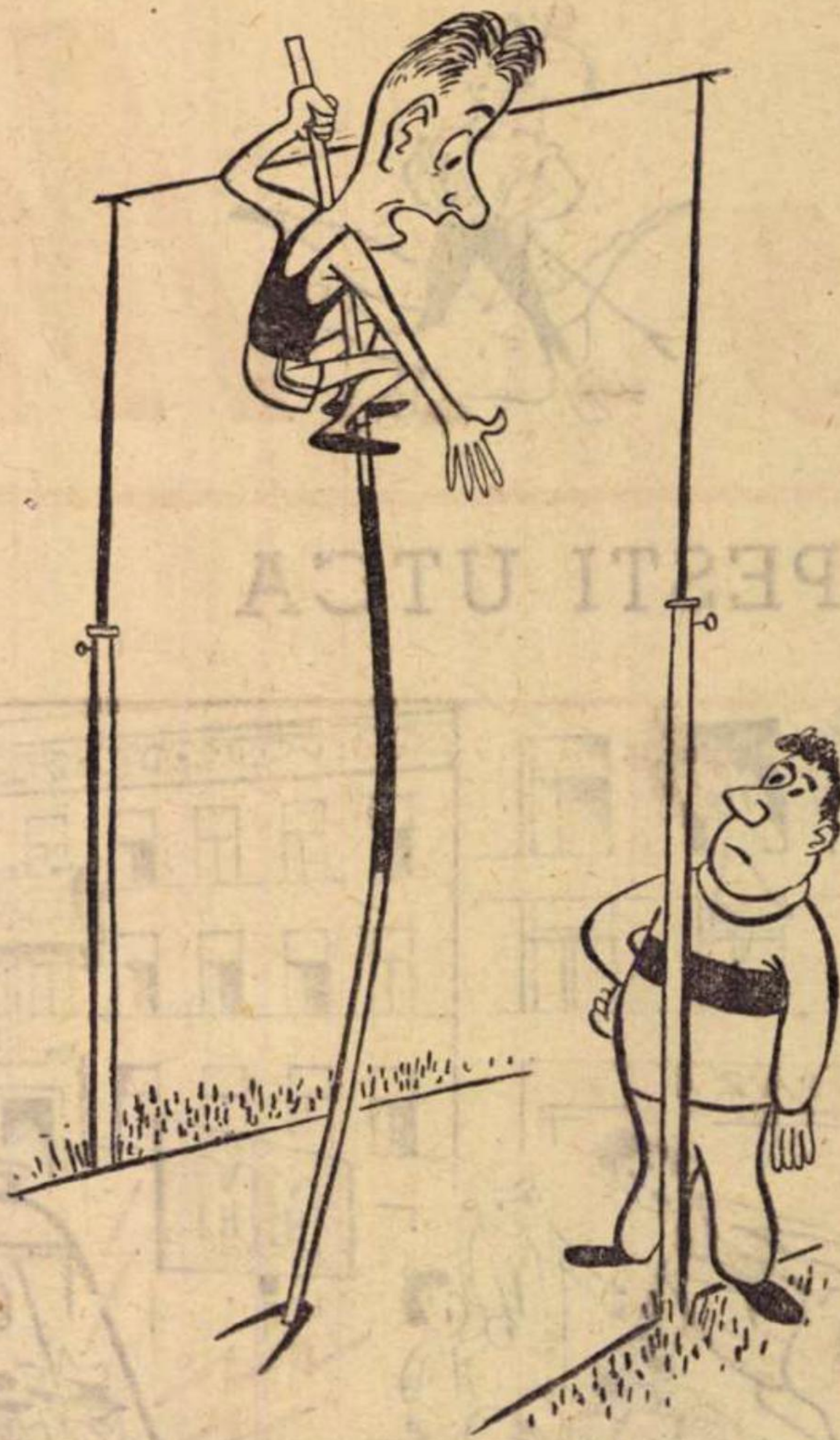
— Húsz év óta nem volt ilyen gólhelyzet. Kár, hogy a labda csak holnapra lesz kész . . .

Selejtgyártás

— Pardon . . . Rosszul sikerült a dobás.

Technikai képzetlenség

— Most mit csináljak?

Traccsolás munkaidő alatt

— Tuss!

Munkamódszerátadás

— Add már át azt a stafétabotot!
— Majd bolond leszek!

(Várnai György rajzai.)

A humor mesterei

Tömörkény István:

A közlékenység

Még köd volt. Vastag felhődarabok közt csendesen haladt fölfelé a nap s bágyadt sugarai nem bírták áttörni a téli hideget. A köd lassan nyaldosott tovább az itt-ott havas mezőn, olykor megfújta valami kis szellő, s akkor fölimbolygott magasra, aztán meg lefeküdt újra a földre és legelt odébb. Az ablakon keresztül nézve elömlött a pusztán ennek sajátos varázsa, a néma beszéd. A ködtől nem lehetett messzire látni, ámbár nem is volt mit. A hó apró kristályai megragyogtak a napfényben, a sugár vidáman surrant végig rajtuk, a dérzúzmós fákon és a szűk árok vékony jegén, amely az út mellett haladt. Varjak sétáltak föl-alá a ház előtt s csőreikkel feszegették a fagyos földet, ahol megérezték, hogy húst kapartak el oda a kutyák.

Egyébként még a kutyák sem voltak láthatók. A néma vidéken, amerre ritkán jár idegen ember, akit meg lehetne ugatni, az eb nagyon filozófussá válik. Végignyúlva a szalmán az istálló fala mellett, úgy elhever ott, mintha nem is élne. Csak akkor tartja szükségesnek körüljárni a környéket, mikor már fölmelegszik a napsugár, eláll a szél, és valahol messze, a mezőn csahol egy társa, segítséget híva a nyúlfogáshoz. Igy hát egy kora téli reggelen, amilyen ez is volt, nem nagyon látni még semmit. Ámbátor, hogy az a semmi is mutat ott annyit, mint egy fiók-műtárlat. A varjak ilyenkor nem beszélnek, ha tiszta idő ígérkezik, olykor megűzik egymást, a fölkergetett szárnyas odaszáll a fára, a zúzmara hull lefelé és ragyog a napban. Szép azt nézni nagyon.

Idő múltán aztán dobogás hallatszik a ház mögött, éppen olyan, mint mikor a göröngy hull a koporsóra. Azután sivít valami és durran, amiből nyilvánvalóvá lesz a dologgal ismerős előtt, hogy Bélteki István, a gulyás hajtja ki a fiatal bikákat. A kopogás a csülköknek a zaja, amint a fagyos földhöz verődtek a sebes szaladásban, mert Bélteki nem kíméli a karikást, és ha süvítteti, biztosan le is csap vele valahová. A gulyás kihajtja az állatokat a legelő szélére, amely ott van mindjárt az út mellett. A hó alatt épségben maradt valami kevéske fű, a hó most megolvadt a vékonyas helyeken, a fű kint van, nőtt egy kicsit s a bika leeszi, mielőtt észrevenné magát, hogy még nincs itt a tavasz. Mert Bélteki már három évvel ezelőtt kinyilvánította, hogy jobban esik ez a száraz fű, mint az uraknak a feketekávé. Valószínű, hogy ezt az állítását most is fönntartja, mert máskülönben ki sem jött volna a jószágokkal az akolból.

Ahogy aztán a bikák belemerülnek az élvezetbe, Bélteki elöveszi a pipáját, körülnézi a készséget, a zacskó kivevődik a gulyavezető állat szarvai közül, ahova a tarisznyával együtt oda van kötve. Ez a dolog olyan tempósan történik, mert sietni nem érdemes, mikor úgyis olyan hosszú az élet. A kutya előfütyülődik és röviden, egyszerű kézintéssel tudtul adatik neki, hogy hajtsa előbb azt az állatot. Az eb meg is teszi, ami megint nagyon szép jelenet, hogy miként ijedezik az öklönyi puli vinnyogó ugatásától a hatalmas állat.

Ezekután Bélteki rágyújt, belerázza a vállait a szűrbe, a karikásostort fölakasztja a nyakába és rátámaszkodván a két keze fejével a botra, szép csöndesen „kinézi magát a világból".

Azonközben újra kutyaugatás hallatszik ostorpattogással elegy. Most meg a Biczók Pali hajtja ki a sertéseket, hogy lássanak hát azok valamit a fűből. Ahogy Biczók elhalad Bélteki mellett, szó nélkül odaemelé a kezét a kalapjához tiszteletadásképpen, ami Béltekinek már koránál fogva is kijár, de meg mindig több a gulyás a kanásznál. Bélteki erre szinte fölemeli a kezét félig a levegőbe és ezzel elég van téve az illendőségnek.

Biczók odahajtván közeltájt a kondát, szinte megpihen. Rátámaszkodik a botra és nézi, erősen nézi, hogy kergetőznek a varjak. Szóbeszéd nem váltódik a két puszta fia közt.

Az idő múlik, fölenyhül a napsugár, a bikák és sertések legelnek, a két pusztai úrnak semmi baja velük, mert az esetleges apró differenciákat a két kutya is ki tudja egyenlíteni.

Azután egyszerre napnyugat felől hosszú, szürkés fölleg szalad föl nagy gyorsan az égre. Biczók elnézi merőn, hogy mint borítja be az eget. Aztán odaszól Béltekinek:

— Már, bátyja, vagy hó, vagy eső lössz . . .

Bélteki ránéz, hogy ugyan nem röstell annyit beszélni. Azután fölpillant ő is az égre s szakértői tanulmány alá fogja a fölleget. Elgondolkozik a hallottak fölött, s saját eszméit meghányja-veti és levonja a következtetéseket úgy az esetleges esőzés — mint a talántani havazásból. (Hogy már egyszer szép pusztai stílusban is szóljak.) Majd átkiált Biczókhoz:

— Löhet még más is . . .

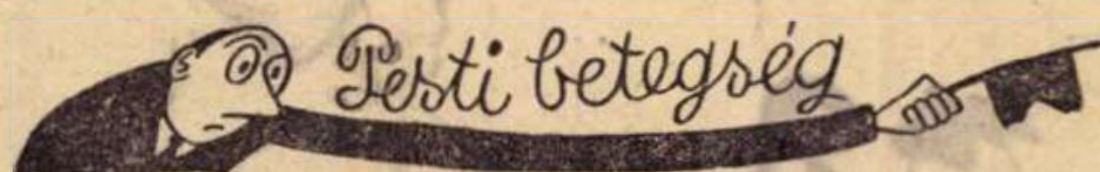
Biczók fiatalabb ember Béltekinél, ennélfogva nagy tiszteletben tartja annak nézeteit. Most, hogy hallotta a választ, ő is elgondolkozik mélyen a dolog fölött, hogy ugyan mi is lehetne még más. De nem jut eszébe, hogy mi más is lehessen. De azért csak gondolkozik és vizsgálja a felhőt. Eközben telik a nap, múlik az idő.

— Ugyan, mi löhetne még? — kérdezi aztán jó idő elteltével.

Bélteki István hallja a kérdést, de nem felel rá, hanem körülnézi még egyszer a felhőt, látja, hogy fölszakad amott az ég alján, és újra összeveti magában a körülményeket. Azonközben nyugovóra hajlik a nap, a béresek már behajtottak a majorba, kifogták az ökröket és készülődnek az ebédhez. (A nap rövidsége miatt csak kétszer szokás odakinn enni télen.)

— Hát dara! — szólt Bélteki válaszképpen az előbbi kérdésre, és fütyülvén az ebnek, kezdi befelé terelni a gulyát.

Biczók gondolkozik egy ideig a válasz fölött s azután ő is hajt befelé. Meg kellett volna ugyan mondania Béltekinek, hogy ilyen számítással jégeső is lehet — de hát csak nem fogja az ember kalatyolással ölni el az egész napot! . . .

Zabolai már az iskolában arról volt híres, hogy karakán. Ebből azóta sem engedett. Állunk a Hungária előtt s velünk egykorú ember megy el mellettünk.

— Láttad? — kérdi. — Láttad?

— Mit?

— Azt várta ez az alak, hogy előre köszönjek. A szemtelen.

— Ki ez?

— Egy nyikhaj. Egy senki. A volt főnököm. Osztályvezető. És azt képzeli, hogy mert ő osztályvezető, és én csak beosztott vagyok, előre fogok neki köszönni.

— Talán nem is látott.

— Ez-e?? Van ennek olyan szeme, hogy egy is elég lenne belőle, hályoggal. Csak éreztetni akarja, kicsoda, micsoda. Pesti betegség. Ha valaki fél milliméterrel nagyobb nálad, ha valakinek jobban megy, az keresztülnéz rajtad, az elfoglalt ember, nagy ember, gondjai vannak és nem látja meg a magadfajta férgeket. Ha azt akarod, hogy észrevegyen, előre kell köszönnöd. De tőlem várhatja! Egy Zabolai nem fog előre köszönni csak azért, mert neki nagyobb a protekciója! Osztályvezető . . . Hát aztán?! Először is egyenlők vagyunk. Másodszor az utca nem hivatal, itt magánember vagyok. Harmadszor fiatalabb nálam és ha már erről van szó, inkább én várhatom el joggal, hogy tisztelje bennem a kort és vegye le a fejéről azt a nyíves tökfedőt! Karakán fickó vagyok én, barátom, az ilyenekre én fütyülök.

Lelkesen helyeseltem Zabolainak, mert tényleg van Pesten ilyen betegség. Éppen arra akartam buzdítani, hogy szilárdul tartson ki rettenthetetlen meggyőződése mellett, amikor hirtelen lekapta a kalapját és a járdát söpörte a szélével. Magasra tartott orrú fiatalember húzott el mellettünk, fejét megbiccentette és haladt tovább. Zabolai derékszögben megtörve kísérte az irányt, s amikor felemelkedett, vörös volt az arcába tódult vértől, mint afféle gutaütésre hajlamos, akinek nem szabadna ekkorát hajolnia.

— És ez ki volt? — kérdeztem, amikor kalapját visszaegyengette a fejébe.

— Osztályvezetőhelyettes — válaszolta Zabolai.

Csodálkoztam. De csak egy pillanatig. Mert hozzá tette:

— A mostani főnököm.

K. J.

Szaktudás

Csizmadi és Rónai elvtársak vitája elég alaposan kiszélesedett.

— Szóval nekem beszélhetsz, amit akarsz, de olyan ember nem létezik, aki a bort csupán az ízéről meg tudná ítélni.

— Nem? Hát én fenntartom az állításomat. Ismered Szirmák Pétert? Nohát, az olyan ember, aki halálos pontossággal megmondja a bornak a színét, minőségét, korát, sőt akár hiszed, akár nem, még a szeszfokát is. Mindezt csupán az íze alapján.

— No, azt én is szeretném látni!

— Fogadjunk!

— Tíz üveg családi!

— Eb aki megbánja!

Kezet adtak s a próba színhelyéül a Rákosi-csoport borpincéjét jelölték meg, mégpedig szombaton délután öt órára. Az elnök meg a pincevezető készségesen segítségükre volt a komoly vita eldöntésében.

Szirmák Péter udvariasan elfogadta Csizmadi elvtárs szívélyes meghívását. Puccparádéba vágta magát, talpig fekete posztóba. Borvirággal díszített orra rózsaszín reflekszekkel fényesítette be a homlokát.

A pince ajtaját halálos pontossággal, éppen öt órakor nyitotta meg. Jókedvű társaság várta a pincetorokban. A két fogadó, az elnök, a pincevezető borszívóval felfegyverkezve s még néhány ismeretlen elvtárs, akik nagyon melegen köszöntötték Szirmákot.

Hófehér abrosz borított egy hosszú asztalt. Hatalmas tálon gyönyörű abáltszalonnadarabok lehelték a fokhagymaillatot. Hófehér kenyérszeletekből valóságos kazlat raktak a terítőn.

Az elnök kevés szóval tessékelte az embereket az asztalhoz. Előkerültek a zsebekből a bicskák s megkezdődött a jóízű falatozás.

Közben persze szóbakerült a fogadás. Ki így pertraktálta, ki úgy. Csak éppen Szirmák hallgatott s a szó helyett inkább nagyokat nyelt.

Mikor a tál kiadta az utolsót, Rónai kihajtott a zsebéből egy jókora baboskendőt s bekötötte Szirmák szemeit.

— No, lássuk a próbát!

Az egyik pincemester sebesen fordult s már engedte is a lopóból egy decis pohárba. Fehéren gyöngyözött a tiszta bor.

— Könnyű asztali! — hadarta egy rövid korty után Szirmák. — Színe fehér! Kisteleki ezerjóból szűrték. Szeszfoka alig üti meg a tizenegyet.

Az elnök együtt bólintott a pincevezetővel, aki már újabb italt engedett a szakértő poharába. Alig egy gyűszűrevalót hajtott föl s máris született az ítélet.

— Pecsenyebor! Barna homokon termett. Nagyrészt rizlingből préselték. Alaposan megtrágyázhatták a szőlőt, amiben termett. Ha vártak volna vagy három hetet a szürettel, kevesebb lett volna, de erősebb volna az ital. Ez se haladja meg a tizenegyet!

Az elnök mosolyogva bólintott s már odaintette a következőt.

— Ez se valami nagy tralla! Valamivel szárazabb, mint az előbbiek. Vegyes szőlőből gázolták, ott a Zöldhalom környékén. Ha azt mondom, hogy tizenegy és fél maligránd, akkor tán még egy léniát se tévedek!

A pincemester is elismerte Szirmák igazát s haladtak tovább.

— Hát kérem, ez már inkább bor, habár sokan lekicsinylően beszélnek a murciról. Kicsit csersavas mellékíze van, de ez egy jó vacsora után nem hátrány, hanem inkább előny. Nyakamat rá, hogy húzza a tizenkét fokot!

Az elnök megcsóválta a fejét anak jeléül, hogy egyetért Szirmákkal s a pincemester már csurgatta is az újat.

— Kadar! — sóhajtotta szíve legmélyéről Szirmák, miután két hatalmas nyelettel eltemette az egy deci bort. — Hát ennél a gyönyörű piros színű italnál kedvesebbet sose adjon a teremtő. Legyenek rá büszkék a ceglédiek, akár az Ugyerban, akár az Öregszőlőben termelik is. Kutya legyek, ha nincsen meg tizenkét fok, meg vagy hat lénia, de inkább tizenhárom.

Rónai szeme tágranyílt a gyors és biztos megállapításokra s az elnök bólintásairól olvasta le az ítélet helyességét.

A zöldszilvánira Szirmák jóízűen csettintett.

— Komoly bor! Komoly bor! Fogadjunk, meghaladja a tizenhármat. Nem is csoda, hogy az emberek szeretik. De nemcsak a színét meg az erejét, hanem azt a csudálatos zamatát is.

Jött a rizling, a dinka, az ezerjó. Gyöngyöket habzott a pohárba a szürkebarát, majd halványsárgán kínáltatta magát a hárslevelű.

— Nem ismerek ettől fölségesebb italt. Mérjétek meg utánam a szeszfokát! — illegette magát hangjában egy kis spiccel Szirmák. — Állítom, hogy megvan tizenöt fok! Ki az, aki kételkedik benne?

Az elnök bólintott az elismerés jeléül majd dőlt a pohárba a soronlevő borocska.

Sűrű, vérvörös ital festette meg a poharak oldalát. Szirmák néhány pillanatig szájában forgatta a kortyot.

— Ez nem bor! Ez csak parádé! Legalább is magyar embernek az. Én sose néztem sokra a burgundit. Arra jó, hogy a városi ember részére megfessék a színtelen borokat, de hallják-e, én nem sokra becsülöm.

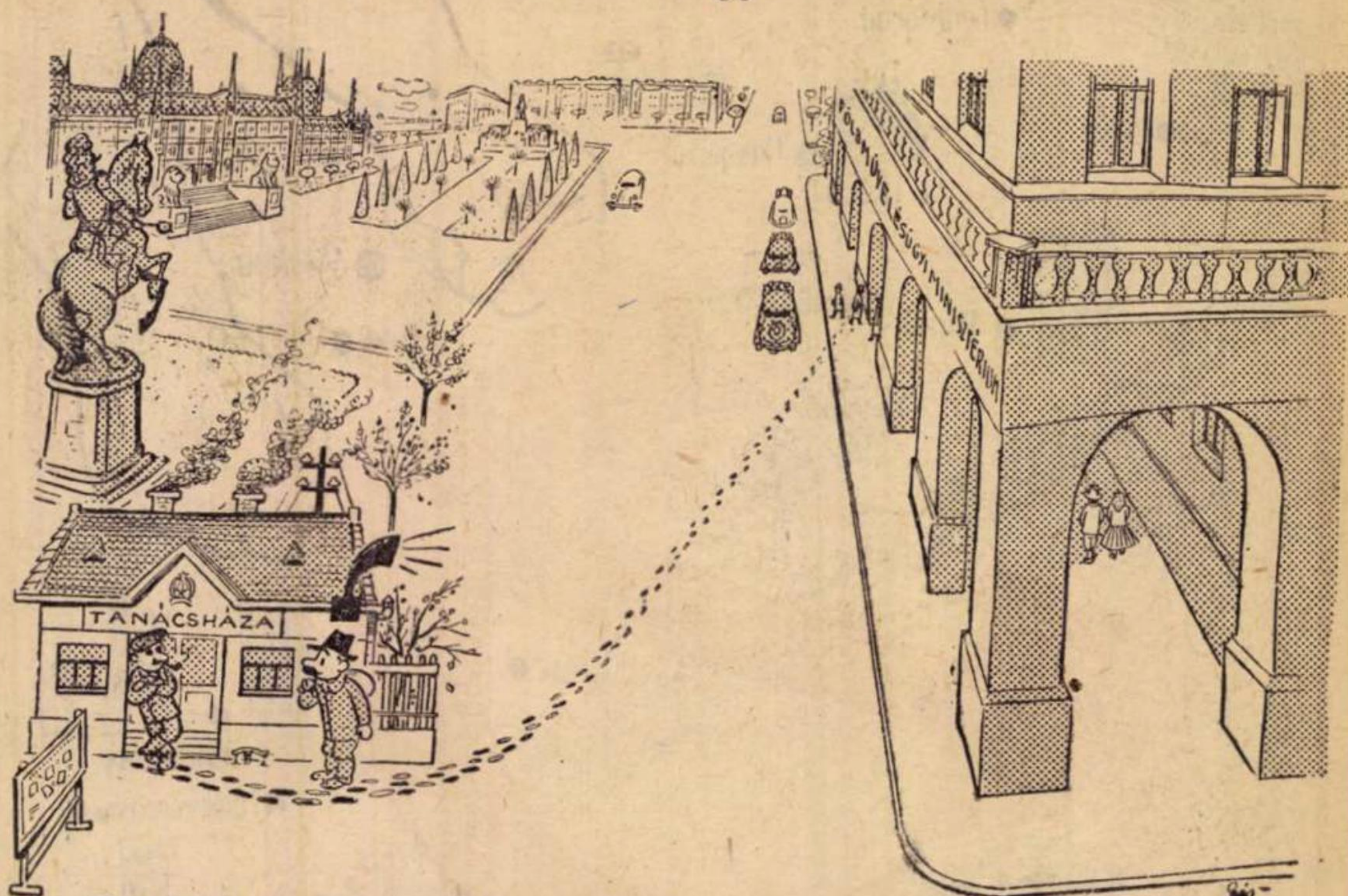
És ezzel ki is telt a próba, lefogyott a műsor. Azaz, hogy a pincemester — nagy huncut — felszívott egy decireváló friss vizet a lopóba s már engedte is az öreg poharába.

Szirmák a szájára vette. Bevett egy kortyra valót. Megállt, majd újra megforgatta a szájában. Kiköpte, cumpogott a nyelvével. Megcsóválta a fejét. Újra felhajtott egy keveset, majd hirtelen megrázkódott.

— Mi ez a nyavalya, hallják-e? Én még ilyent életemben nem ittam.

Rossi Károly

Nem lehetnek nagyon önállóak

— Hogy kerül ide az alsófelsőfalvi tanácsháza?
— Tudja, nem akartunk minden semmiségért felszaladgálni a minisztériumba . . .

A francia parlament büféjében

— Uraim, nem tűnt fel önöknek, hogy ma még nem is szavaztunk bizalmat a kormánynak?

Egy újítás története

— Óriási ötletem van! — kiáltott Kádár Ferenc esztergályos tízévi munka és háromévi tanulás után, majd a homlokára ütött.

Így kezdődött az újítás története.

— Nagyszerű! — ujjongott Balog Péter, Kádár kenyerespajtása és esztergályostársa —, így sokkal többet fogunk termelni! Tudod mit? Este beszéljük meg részletesen!

Éjszaka megérett a Kádár—Balog-féle újítás.

— Nono, az ötlet nem elég — mondta másnap délután Biró András mérnök, amikor Kádár előadta neki az ötletét —, az ötletet ki kell dolgozni, meg kell konstruálni . . . Ha bevesznek az újításba, segítek!

Így folytatódott az újítás története.

— Jó, jó, szép, de . . . — fitymálta Fazekas Gergely műszaki rajzoló az újítást, amikor Biró néhány nap múlva megmutatta neki a vázlatot —, de a bizottság szívét a szép kivitel hatja meg. Ha bevesztek, segítek.

Elkészült a Kádár—Balog—Biró—Fazekas-újítás.

— A műszaki leírás nem elég világos — bírálta meg beadás előtt a javaslatokat Zsolnai Lajos főmérnök, amikor Biró, meg Fazekas barátságból megmutatták neki —, de segíthetünk rajta. Majd én rajta leszek, ha . . . izé . . .

A Kádár—Balog—Biró—Fazekas—Zsolnai-újítás beadásra készen állt.

— Nem lesznek ehhez egy kicsit sokan? — kérdezte Kertész Gábor, az újítási felelős, amikor a javaslatot Fazekas és Zsolnai eljuttatta hozzá. — Gondolják meg, ki vett részt leginkább a munkában, a többit hagyják ki. Egyébként én, ha akarok, erősen a segítségükre lehetek . . .

Rekordidő alatt, három héten belül fizették ki ezúttal a Fazekas—Zsolnai—Kertész-újítás jelentős előlegét. Kádár, Balog és Biró kimaradt. Hatan mégiscsak sokan voltak az újítási díjhoz.

(országh)

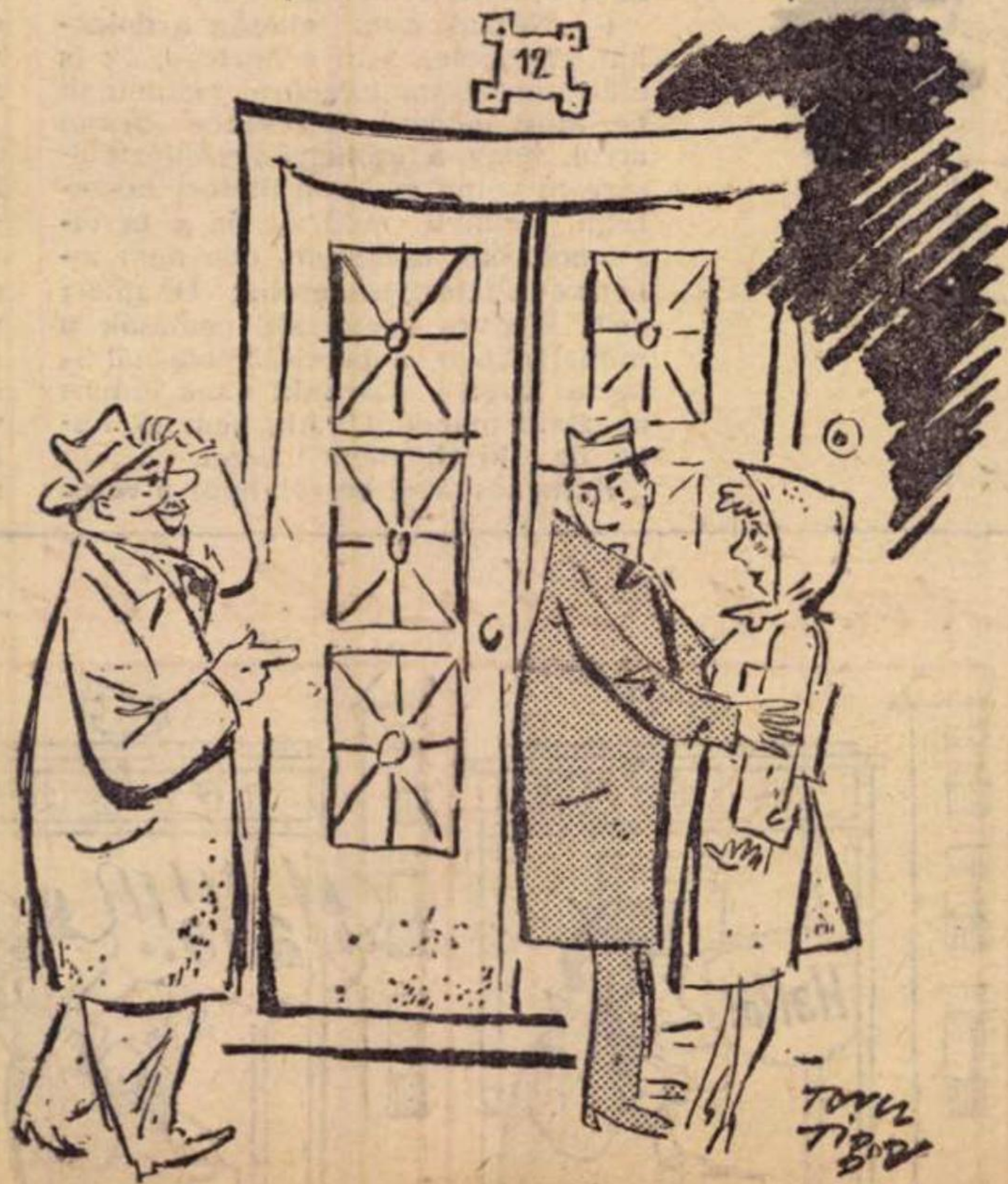
Női dolgok XLVII.

— Mondd, mi az, hogy termonukleáris?
— Hát kérlek szépen . . . az az atomnak . . .
— Igen . . . Mit főzzek holnap vacsorára?

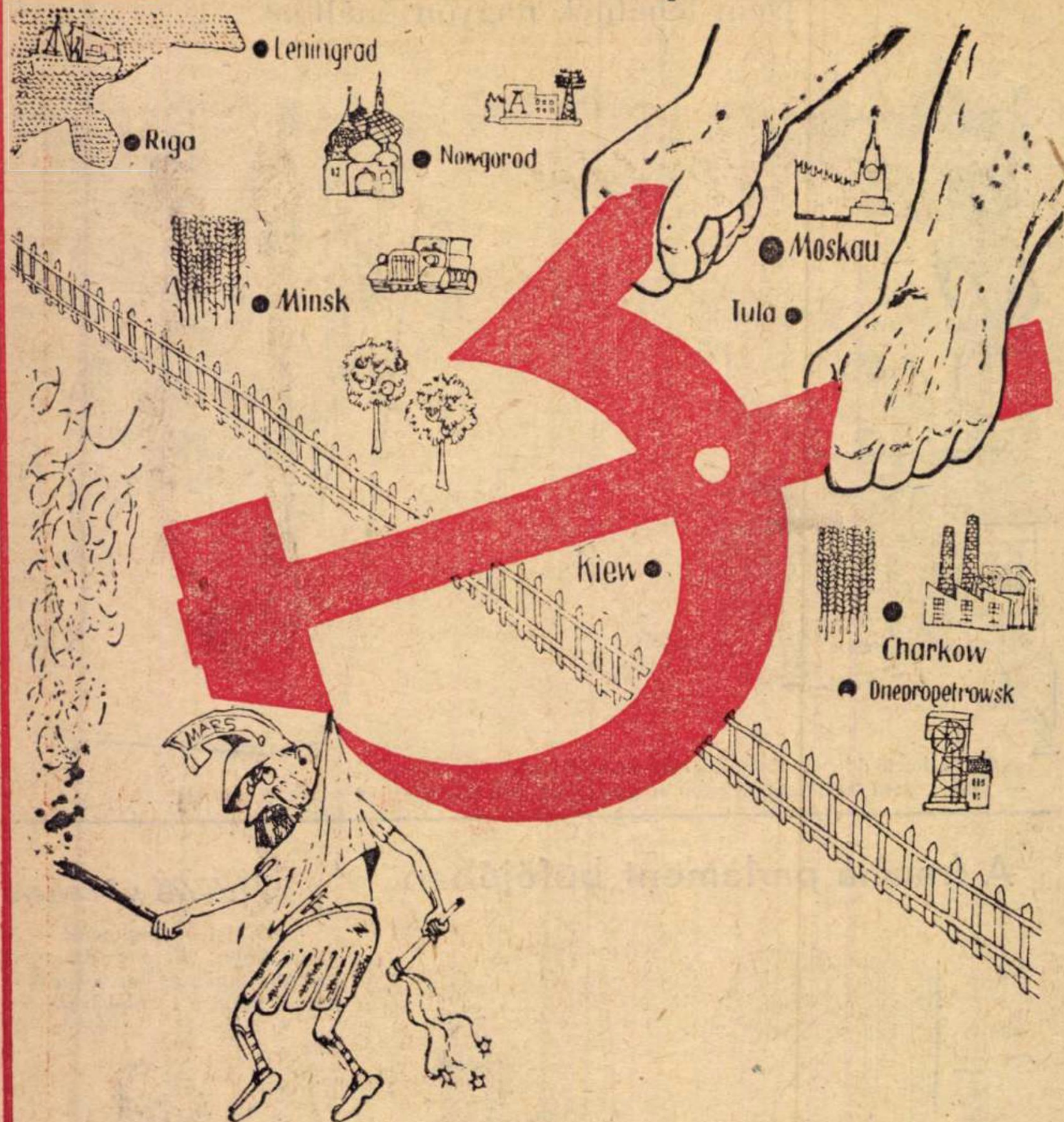
(Vasvári Anna rajza.)

Tíz perc múlva vasárnap

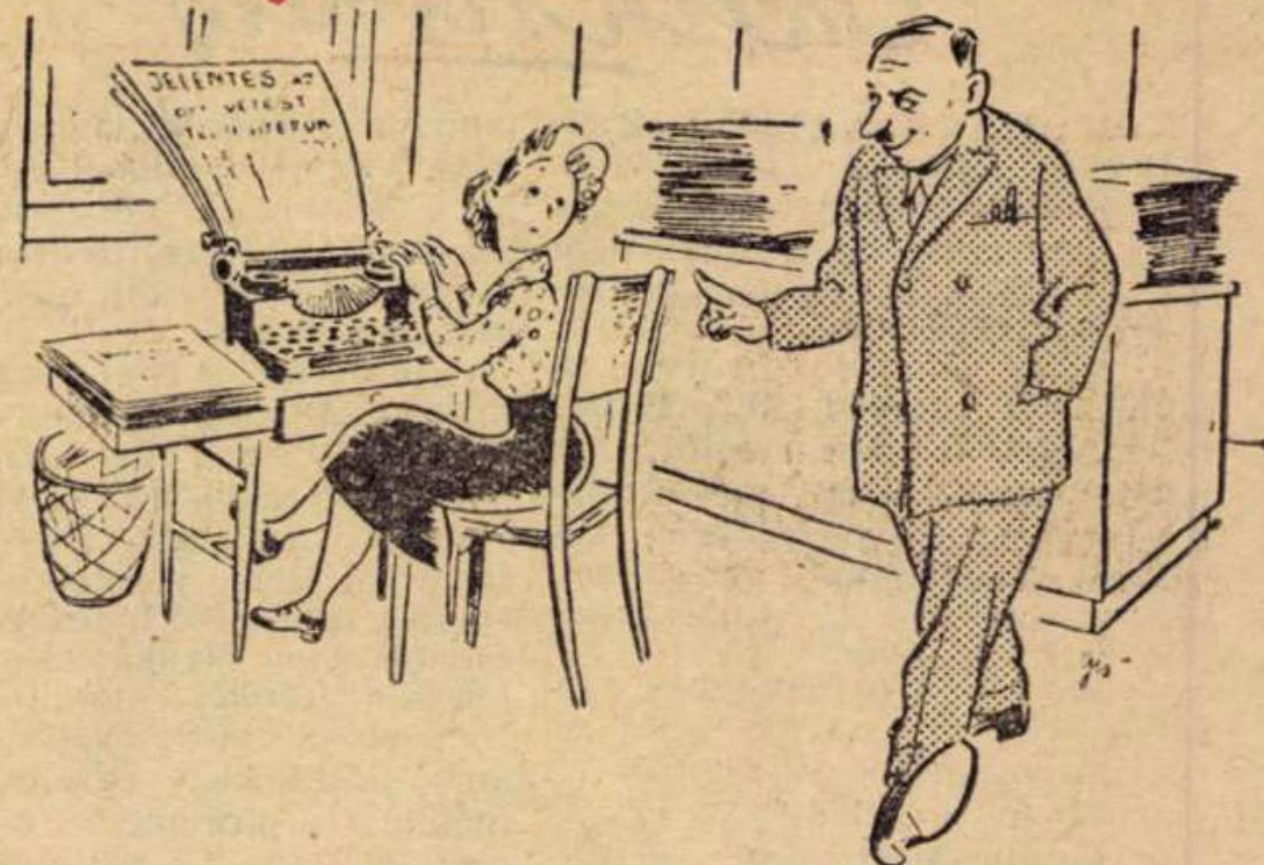
— Szervusz kislányom! Csöngettél már?

Mars nehéz helyzetben

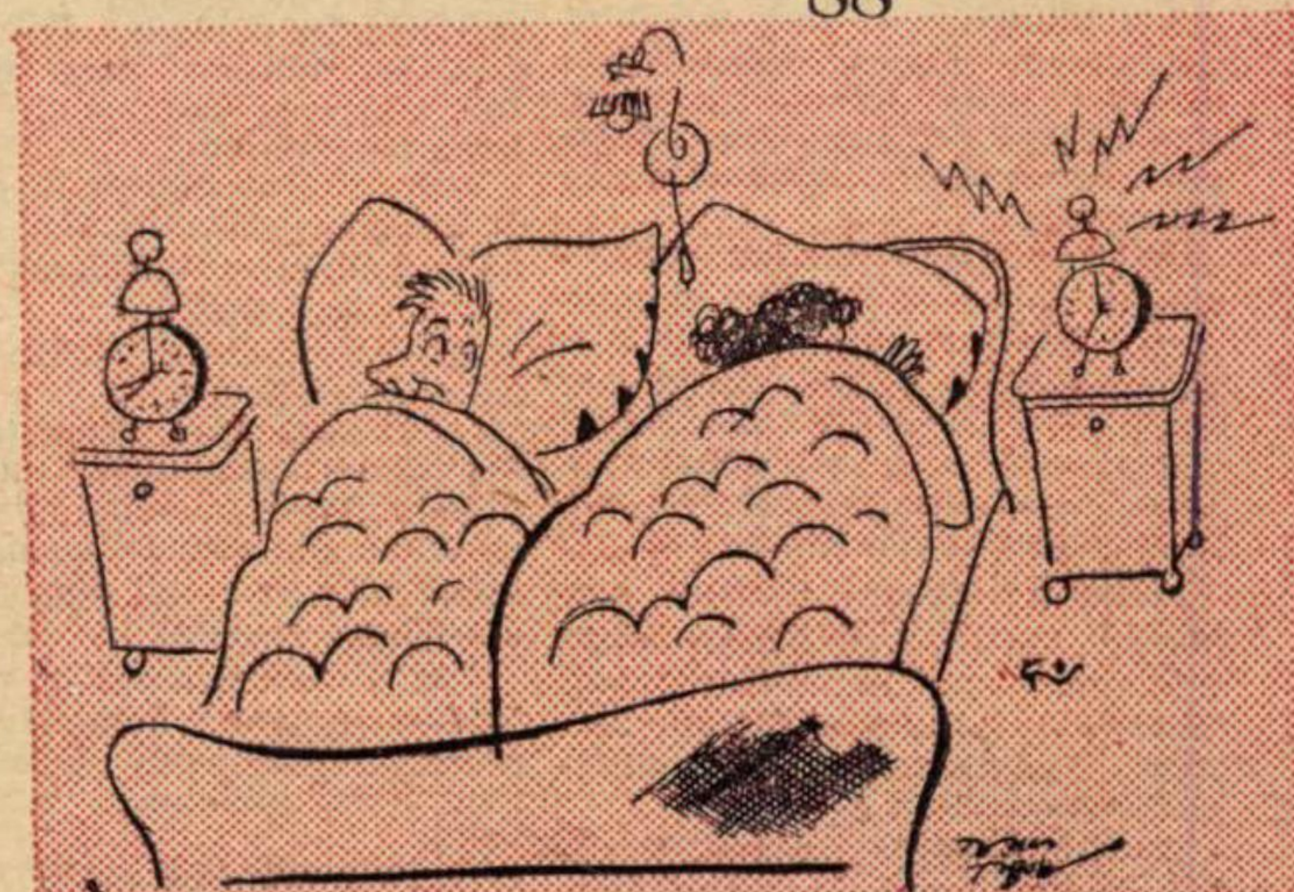
(Peter Dittrich rajza a berlini Eulenspiegelből)

Papiron könnyű...

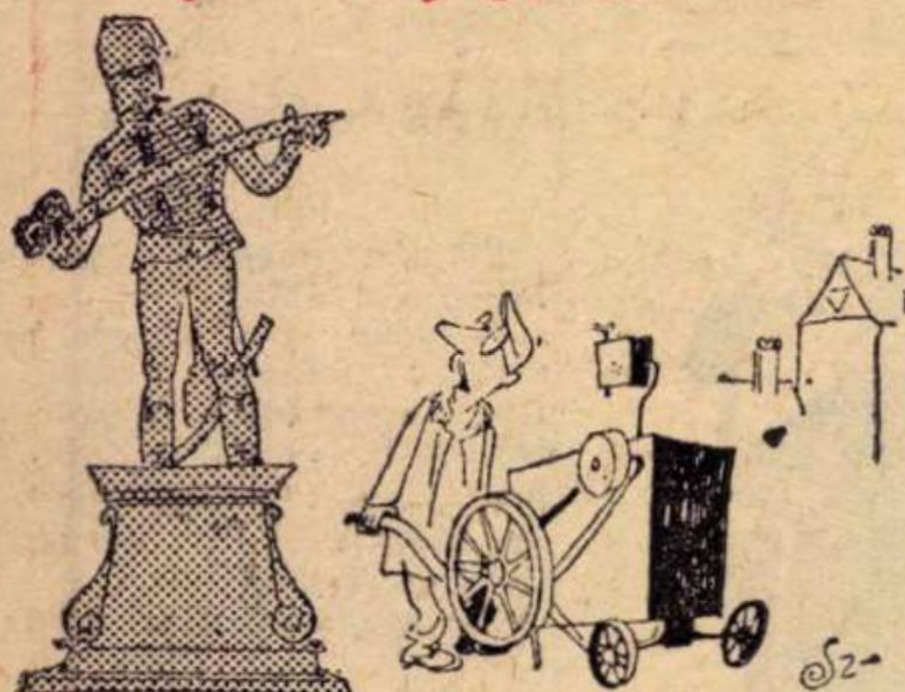
— Leírta már, hogy teljesitettük az őszi vetést?
— Leírtam.
— Maradt meg hely a papiron, Julika?
— Maradt.
— Akkor végezzük el a kukoricaszárvágást is ...

Téli reggel

— Jaj, de finom! Ez még csak a Bözsié!

Szobor a várban

— Köszörülni tessék!

A Keletinél

Szóljunk hozzá!

Elhangzott az ominózus mondat a termelési értekezleten: „Szóljunk hozzá minél többen!” Aztán elindult az értekezleti patakocska csörgedezése. Itt is, ott is egy-egy kar emelkedett a magasba.

Pozsgai kényelmetlenül fészkelődött helyén. Már négy hónapja nem szólalt fel vállalati értekezleteken, semmiféle kérdésben. Az egyik bizalmi figyelmeztette is emiatt.

(— Jó lesz felszólalnom, de miről? Majdcsak kitalálok valamit és ezzel pár hónapra ismét letudom felszólalási jogomat. „Kedves kartársak”, kezdem majd, „csak ennyit akartam mondani“ fejezem be és a kettő közé kellene valami. De mi?)

Ugy érezte magát e pillanatban, mint kisdiákkorában utoljára. Akkor rendszeresen leveleznie kellett nagynénjével, aki hozzájárult taníttatásához. Témája nem volt, elkezdte, hogy „Kedves Lenke néni”, befejezte, hogy „kezeit csókolja” és közbe irdatlan nagy betükkel irt valami semmitmondó szöveget.

(— Nézzük csak okosan a dolgokat. A többiek sem géniuszok, ők is csak apró semmiségekről számolnak be. Most például Vircsákné beszél arról, hogy a műhelyek szellőztetésére jó volna egy ventillátort beszerelni. Könnyű neki, de én a bérelszámolásban dolgozom, oda nem lehet ventillátort beszerelni. De miért ne? „Kedves kartársak, nemcsak a műhelyekben, a bérelszámolásnál is tiszta levegőt akarunk! Csak ennyit akartam mondani.“ Áh, nem jó, hülyeség, kiröhögnének ezzel.

Kemenes arról beszél, hogy a vezetőség fűzze szorosabbra kapcsolatait a dolgozókkal, járjon többet a vállalatvezető a műhelyekbe.)

(— Sablonos téma, mégis, lám, a vállalatvezető jegyzett valamit, válaszolni fog rá, biztos, megígéri, hogy majd a jövőben többet mutatja magát a műhelyekben és minden marad a régiben. De én miről beszéljek? Járjon többet a bérelszámolásba? Még csak az hiányozna. Nem jó ez a módszer. Egy ügyes átvezető mondatot kellene találni az előző felszólalásból és elmondani valamit. „Kedves kartársak, jóllehet, az előttem szóló nem beszélt arról, hogy ... Viszont én nem mehetek el szó nélkül amellett, hogy ... Csak ennyit ...“ De mi mellett nem mehetek el szó nélkül?)

Simonné arról beszél, hogy osztályán nem őszinték egymáshoz az emberek.

(— Nálunk se! Kértem egy húszast Ottótól, azt hazudta, nincs egy fillérje se, aztán a büfében százast váltott. Dehát erről sem szólhatok. „Kedves kartársak, itt van Helmőci Ottó esete. Jámboran, jóhiszeműségtől eltelten közeledtem felé egy húszas erejéig, ám ... Csak ennyit ...”)

— Uristen, miről beszéljek, telik az idő. Nézzük csak a sablonokat. Késés? Erről már beszéltek. Helmőci nem teljesitette felajánlását? Nem jó, mindenki azt hinné, bosszú a húszasért. Mi van még? Sport? „Kedves kartársak, nem mehetünk el szó nélkül Iharos pompás teljesitménye mellett .. “ Áh, nem illik ide. Mi van még? Késés, sport ... SPORT! Megvan! Az üzemi ping-pong teremben nappal is égetik a villanyt. Ez nem rossz! „Kedves kartársak, a sportolás kétségtelenül fontos, itt van Iharos pompás teljesítménye, de nem mehetünk el behúnyt szemmel amellett a tény mellett, hogy a ping-pong-teremben ...” Ez jó, aktuális, takarékosság is van benne, éles szem, hiába, ez a Pozsgai ritkán szólal fel, de akkor ... Felfigyelnek rám, — faliújság-cikk, majd átszól a minisztérium, vállalati autót kapok, külföldi út, halhatatlanság! Érdemes fejet törni egy felszólalás előtt. Na, gyerünk!)

Pozsgai idegesen fészkelődik helyén. Arca, mely eddig szürkén olvadt be a többiek közé, most élesen tűnik elő, mint amikor egy régi, becses daguerrotypet művészi kézzel újjáretusálnak. Nyújtja kezét a magasba, mert érezni, hogy Simonné a befejező mondatokat mondja.

— ...és végül a sportról beszélek, ami kétségtelenül fontos. Itt van például Iharos teljesitménye ..

(— Micsoda? Oh, nyomorult! Nem baj, majd kicserélem Iharost a vivókra, esetleg az öttusázókra.)

— ...de nem mehetünk el behúnyt szemmel a ping-pong-teremben égve felejtett körték mellett ...

(— ?! ...)

— ...mert a takarékosság, kartársak ...

Pozsgai karja visszahanyatlott a magasból és daguerrotypjának élő mása ismét beolvadt a többiek közé. Reménytvesztetten és szürkén, olyanformán, mint amit már többé nem lehet kiretusálni. Elmondták előtte az egyetlent, ami az eszébe jutott.

Tardos Péter

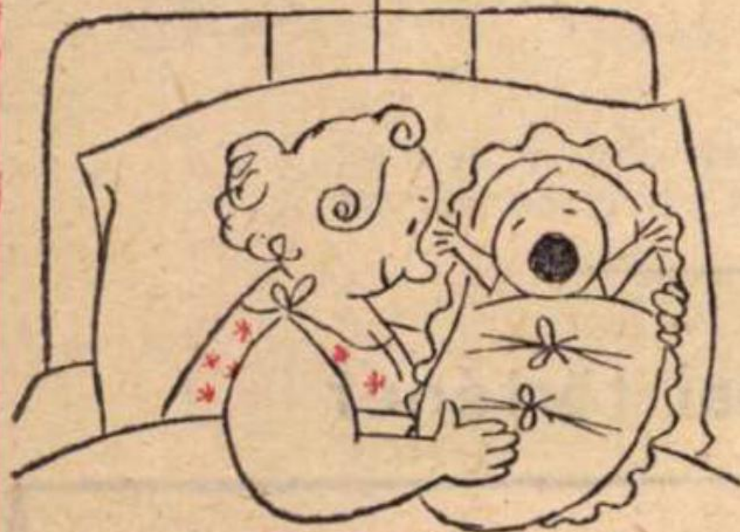
Kartárs Károly és a telefon

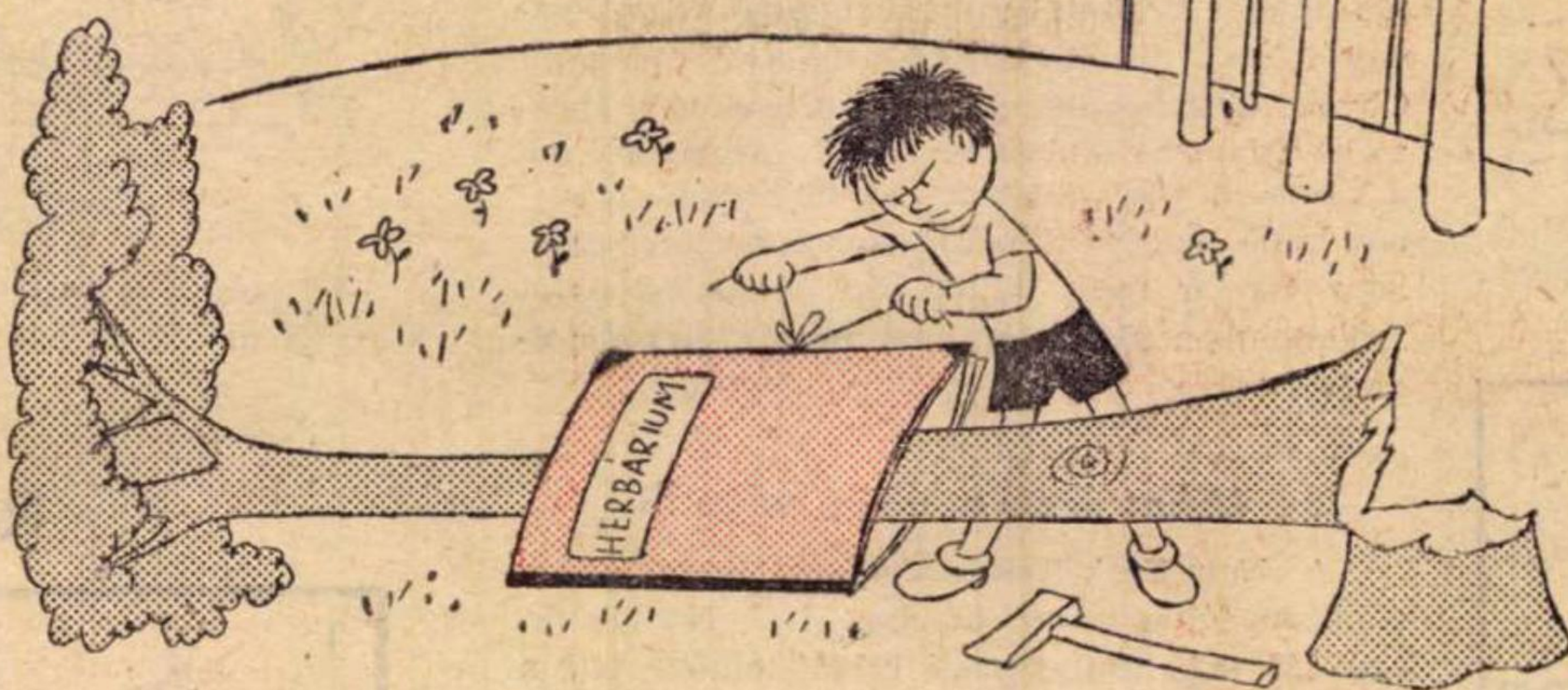
Réber László:

Az én oldalam

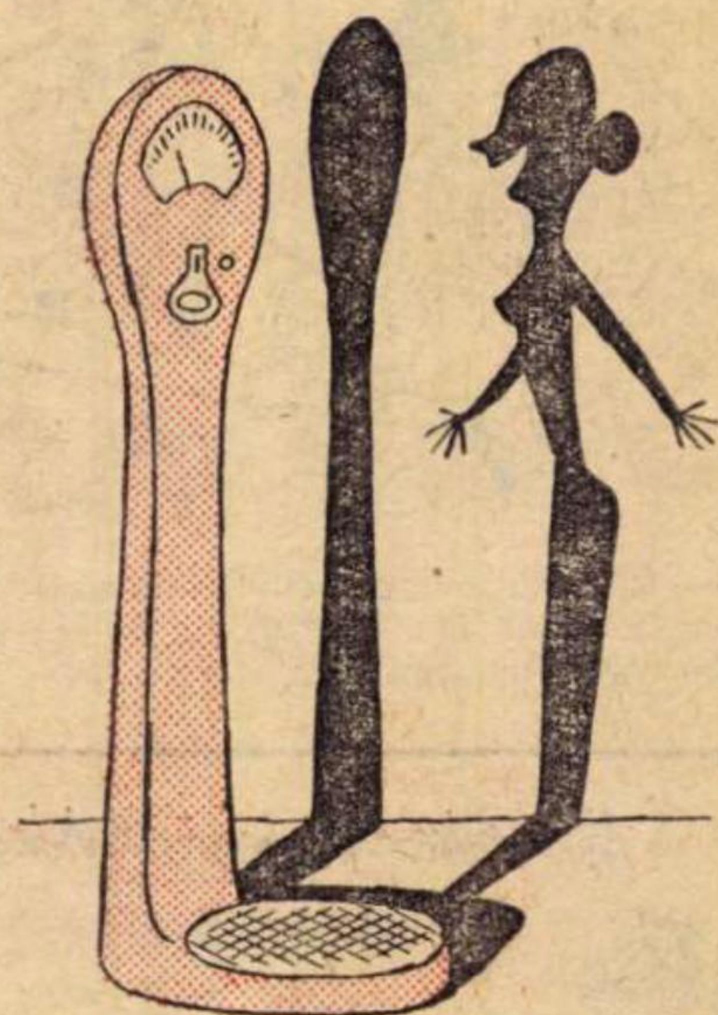
KAPUELIGAZÍTÓ A SZÜLŐOTTHONBAN

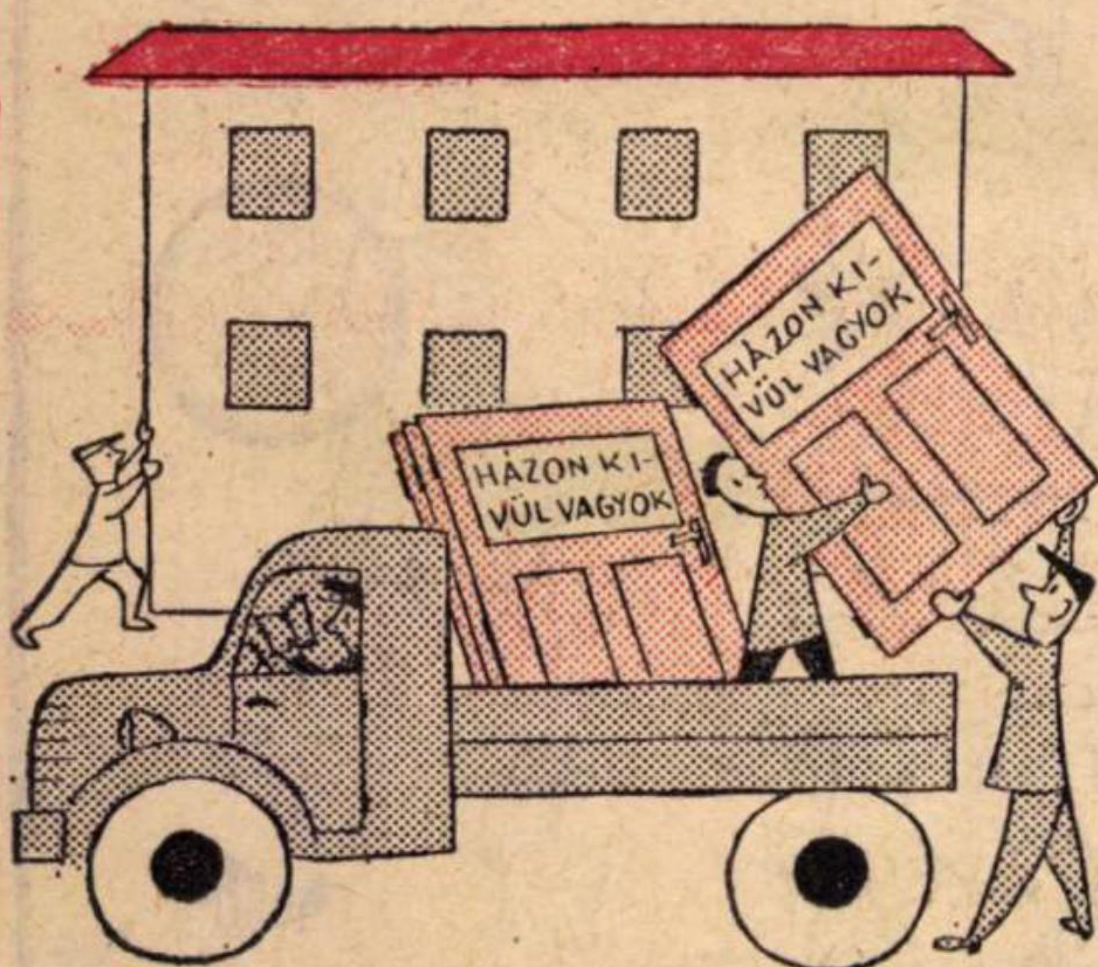
IFJÚI HÉV

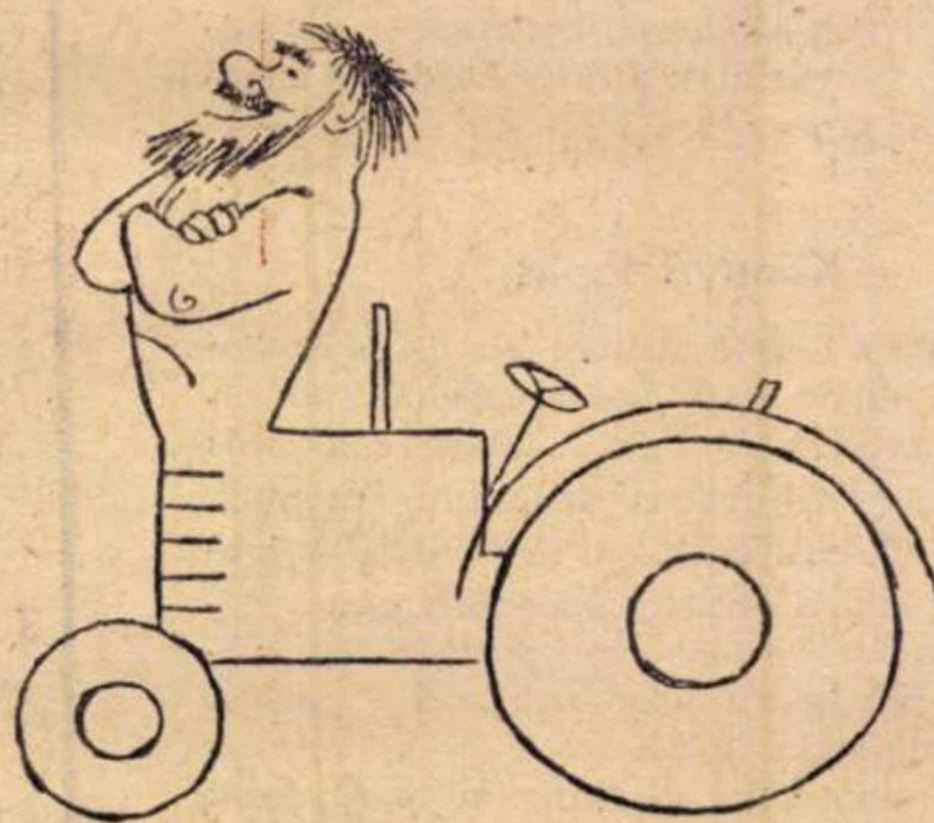
EREDMÉNYES FOGYÓKÚRA

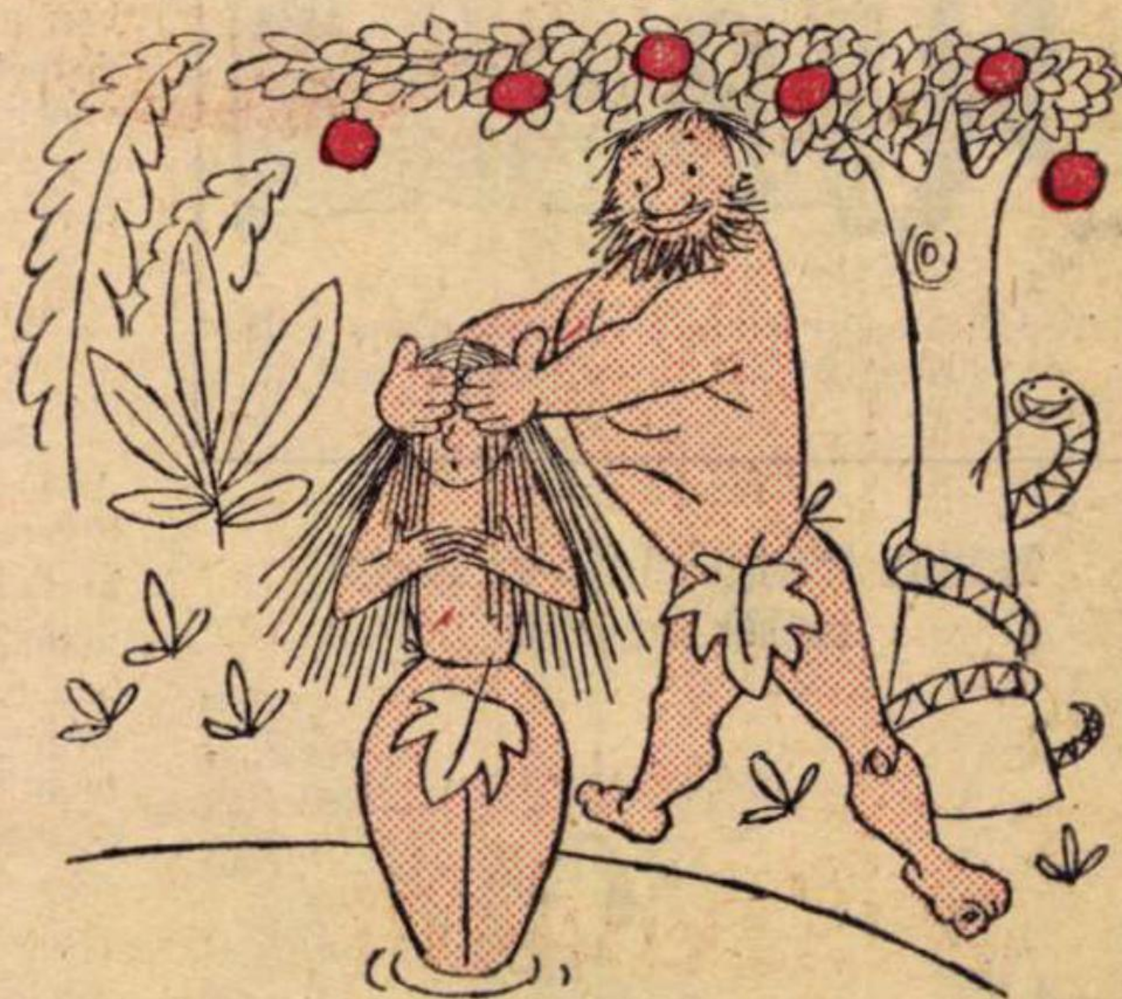
ELŐREGYÁRTOTT IRODAHÁZ

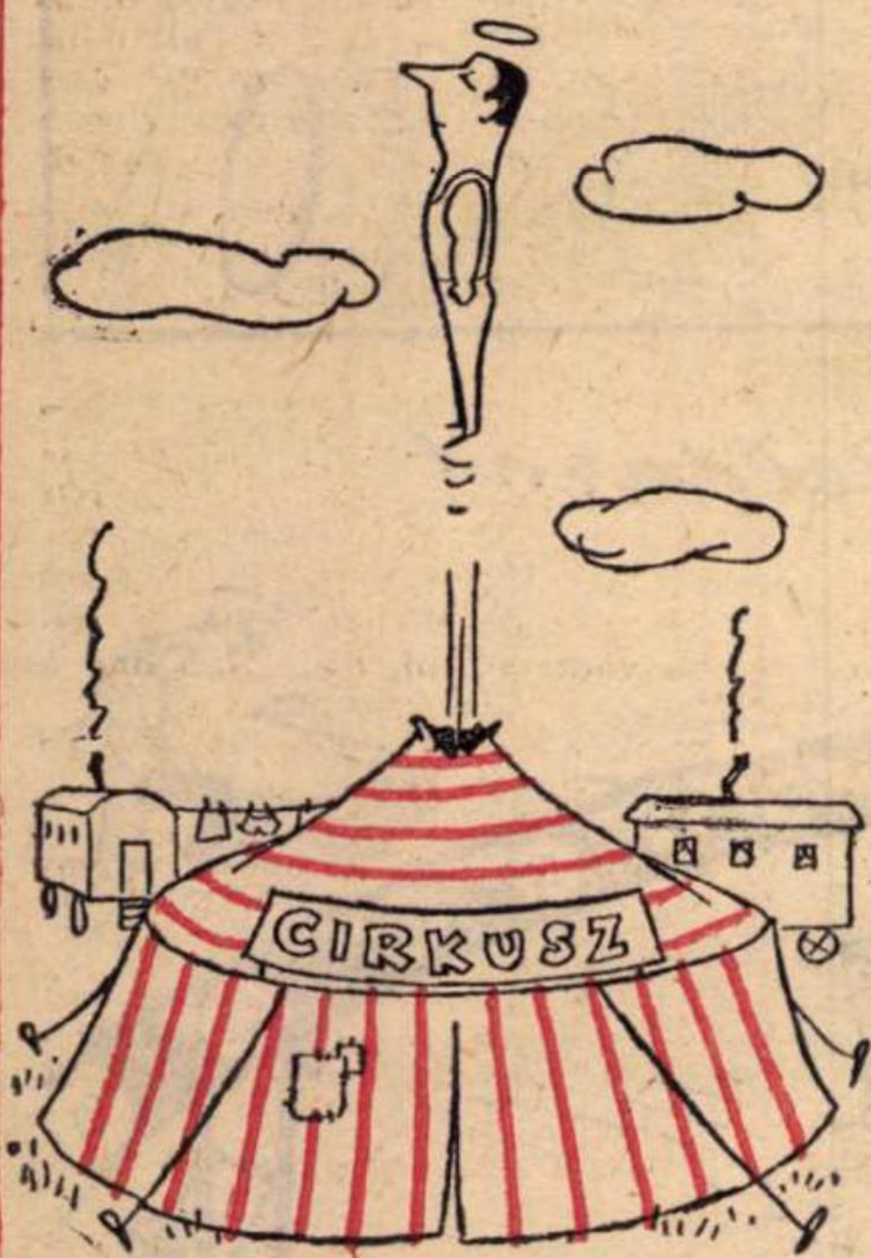
MODERN KENTAUR

KUKUCS!

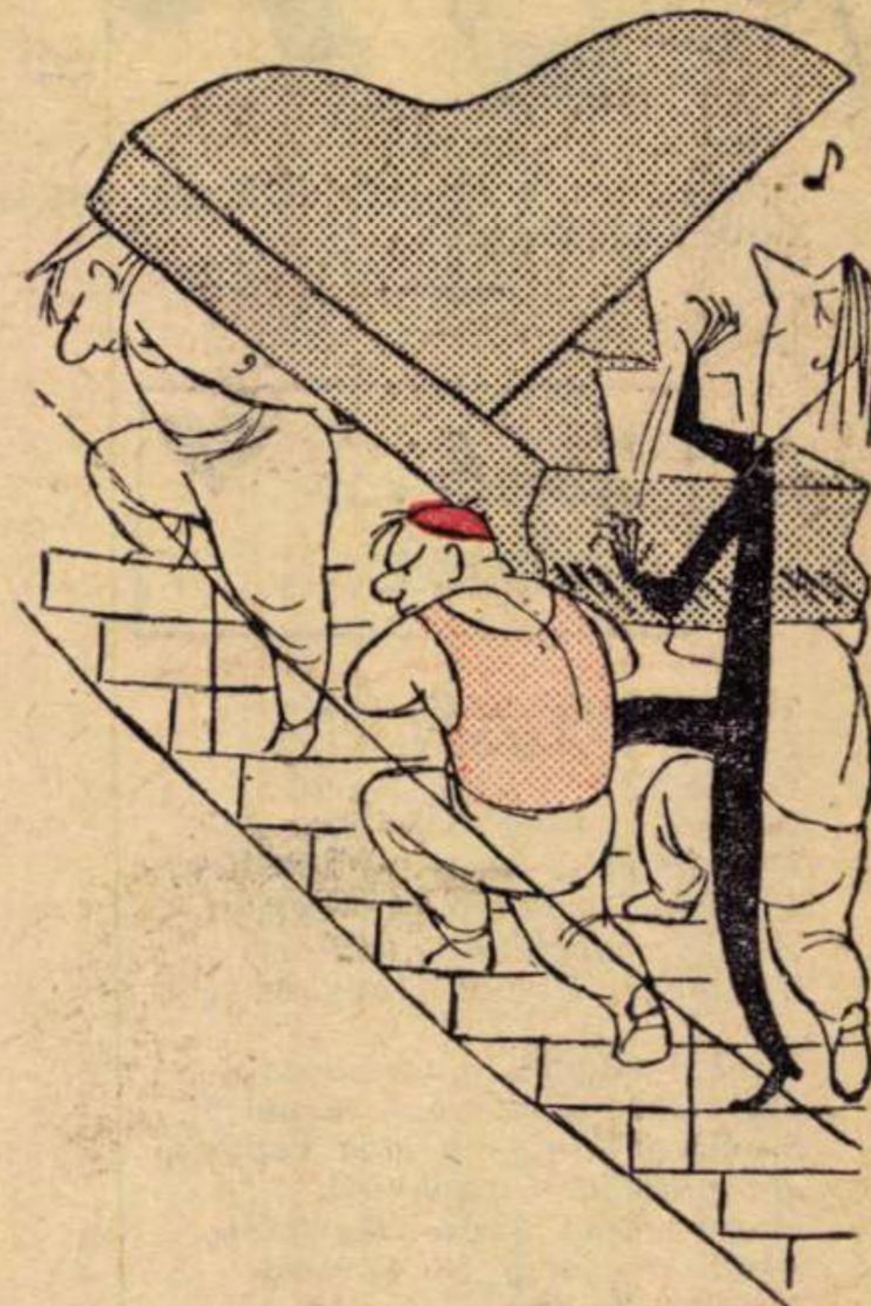
SALTO MORTALE

HOLTPONT

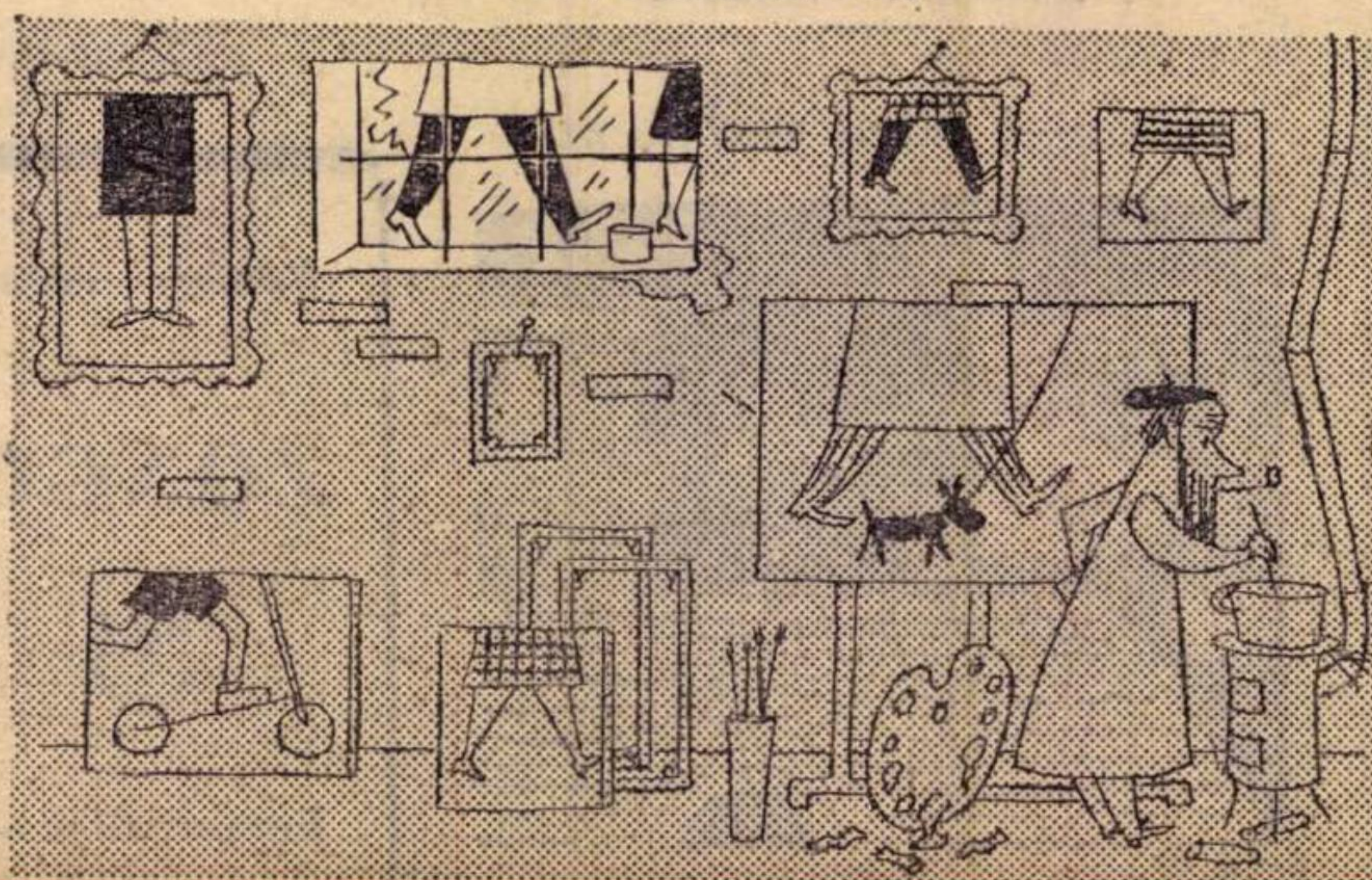
ALKOTÓI LÁZ

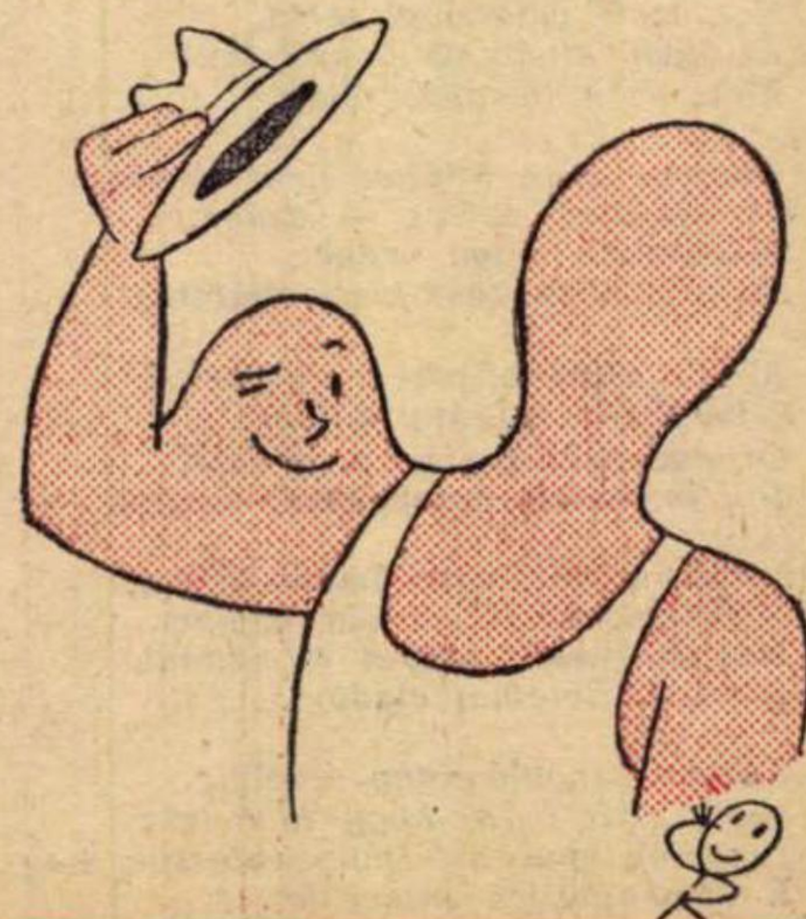
CSALÁDI GONDOK

NATURALIZMUS

SPORTPRIMADONNA

Közelgő sportesemény

— Birkózóverseny következik az Idei Tél és Tüker, a múlt évi győztes, a belkereskedelem kiváló vállalata között...

November-fémgyűjtő hónap

Tudós: Megfejtettem a régi egyiptomi feliratot: Az összegyűjtött vashulladékot add át a MÉH-nek!

Különböző kutyafajtákat ábrázoló bélyegek kerülnek forgalomba

— Nézd, anyu, pont ennyi kell egy expressz ajánlottlevélre, vidékre!

Társbérlő levele

Társam vagy közös lakásban,
zárnak, s választanak falak.
Gyűlölnöm kellene téged,
Kényszer, hogy néha lássalak,
De ahelyett, hogy gyűlölnélek,
El-elakad bennem a lélek,
Amikor megpillantalak,
Te lenge, karcsú lányalak.

Boldog vagyok, ha rádiózol,
Ha dörömbölsz, vagy lármázol,
S még akkor is boldog vagyok,
Ha püfölöd a paplanod.
Átver zajod a csupasz falon,
Mint üvegen a tünde fény,
Nagy örömmel tapasztalom
Te szorongató hatalom,
Vadul zajongó lényed én.

Örülök a vézna falaknak,
Hat centi választ el tőled,
És hogy elválaszt bennünket
Most azon búsulok főleg.

Csepegő csap minket nem zavar,
Te hagytad nyitva — drága,
Szívemnek sajgó üzenet,
Ha gázt bocsájtasz kis szobámra,

Mikor ajtód büszkén csapkodod
S kettétörsz néhány kilincset,
Örvendezek: hiszen a jó KIK
Igy teremtett egymásnak minket.

Megirom hát, nem őrzöm titkon,
Szeretlek téged én oly nagyon,
Hogyha netán nemet mondanál,
A társbérletemet eladom.

Szívem lángoló nagy érzelme
Kényszerít arra, hogy kérjelek:
Legyünk egy pár! Igy szüntessük meg
E reményteljes társbérletet.

Újvári Imre

Külföldi szemle

Cleopatra szobra

A néhai egyiptomi királynőnek eléggé számottevő szerepe volt a világtörténelemben, maga Julius Caesar léptette őt fel a világtörténelem színpadán. Külsejére azonban csak következtetni lehetett, s a történelemtudósok szerint, akik szinte vakon megbíztak Caesar jó ízlésében, csinosságához nem férhet kétség. Most végre felfedezték az első szobrot, amely Licinio Glori professzor, római történelemtudós szerint magáról Cleopátráról készült. A szobor Cleopátrát ábrázolja abban az öltözetben, amely évezredek óta a Vénuszok típus-ruházatának tekinthető. A szobor kellő megértést nyújt annak megértéséhez, hogy Caesar miért töltött egy teljes esztendőt Egyiptomban akkor, amikor másutt sürgős dolga lett volna.

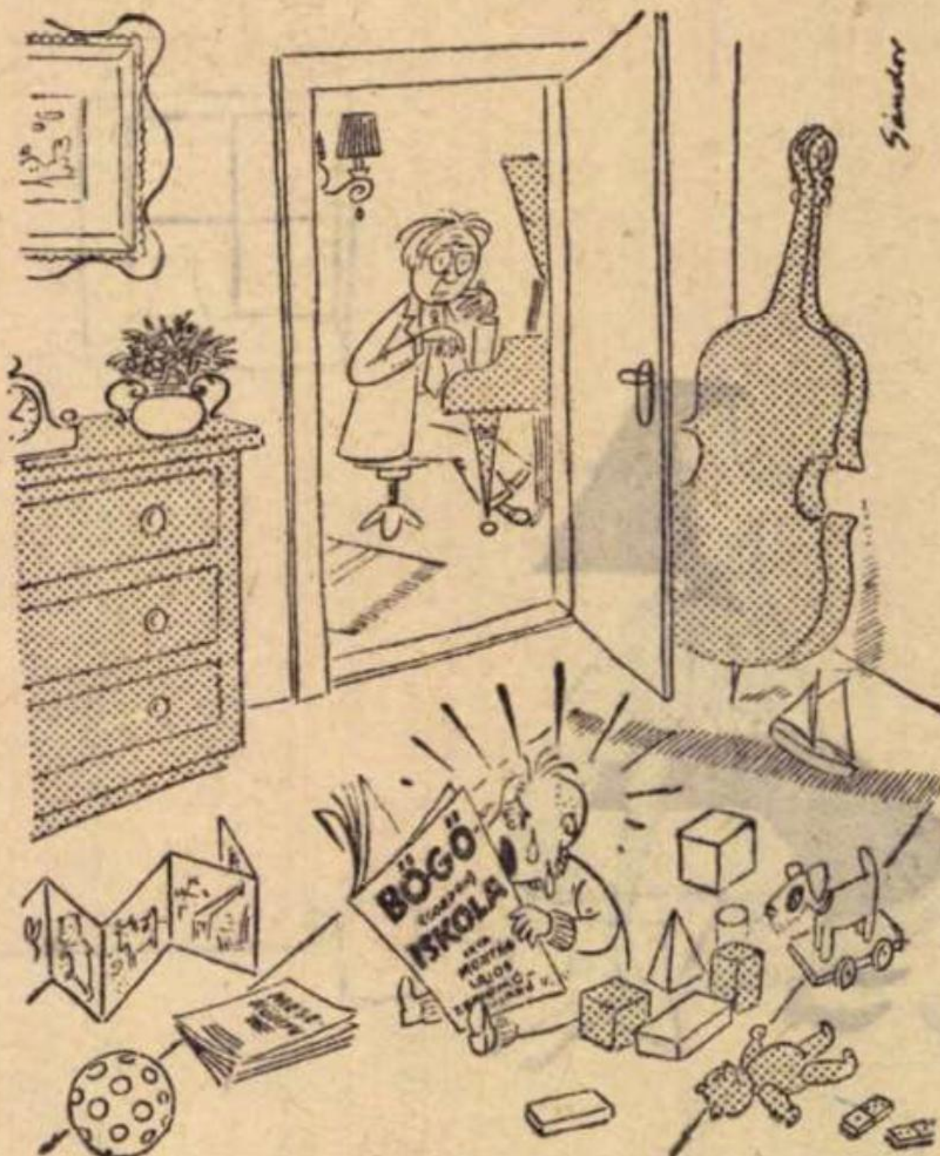
Mikor lesz a világ vége?

A „New York Herald Tribune" beszámol arról a megállapításról, amelyet J. J. Nassau dr, egy 110 tagú csillagászati brigád elnöke tett a világ, helyesebben a föld végéről, még pontosabban a nap végéről, ami különben egyre megy. A tudós szerint a napnak még tízezer millió éve van hátra a teljes kihülésig. Feltehető, hogy addigra a földön megoldják a fűtés kérdését, aggodalomra tehát nincs ok.

Könnyű lopás

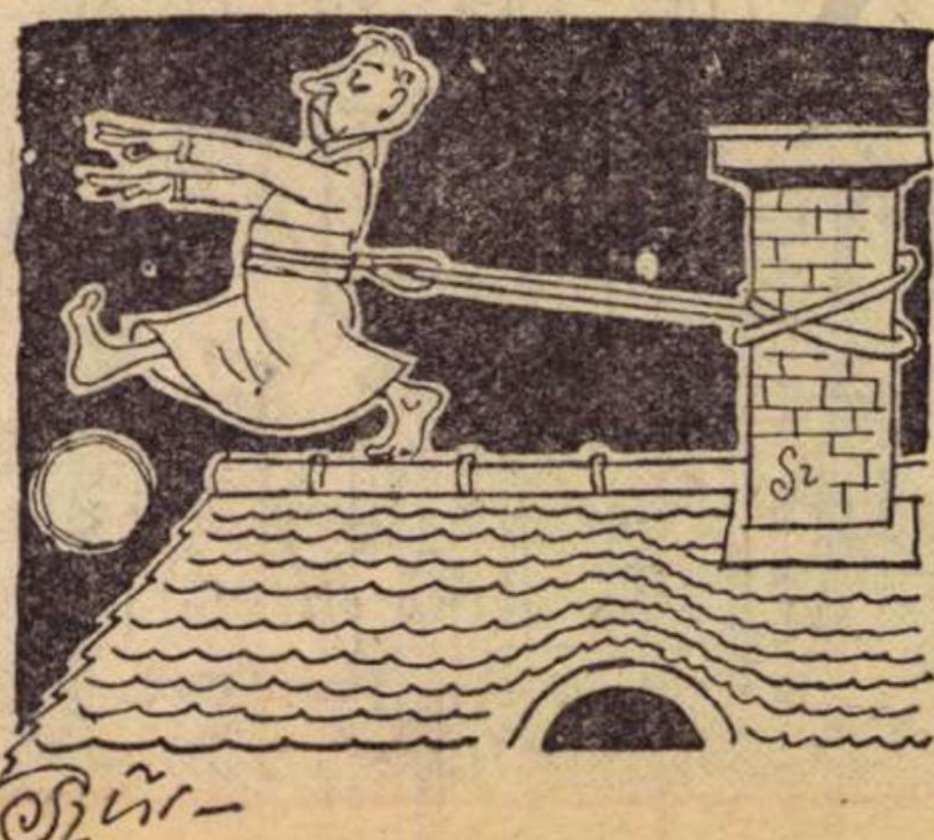
Sandia Base Új-Mexikóban fekszik és egyike Amerika legjobban őrzött atomtelepeinek. Itt valósággal orgiát ül az éberség. A telepet sokszoros kerítés veszi körül magasfeszültségű árammal, állandó járőrök cirkálnak, s a motozásnál is jobban rajtakapják a tolvajt a különféle elmés készülékek, amelyek a legkisebb mennyiségű uránium vagy plutónium jelenlétét is kimutatják. Nyugodtan elmondhatták az illetékesek, hogy erről a telepről nem lehet atomtitkokat lopni. Azok a tolvajok, akiknek vállalkozásáról az Associated Press számol be, nem is loptak sem uránium͏ot, sem nehézvizet, hanem 46 500 dollárt a telep bankjából. Azzal a kutya sem törődött.

Egy új zenemű-kiadvány margójára

A zenetanár otthonában.

Baleset ellen védekezz

A lassúság sem boszorkányság!

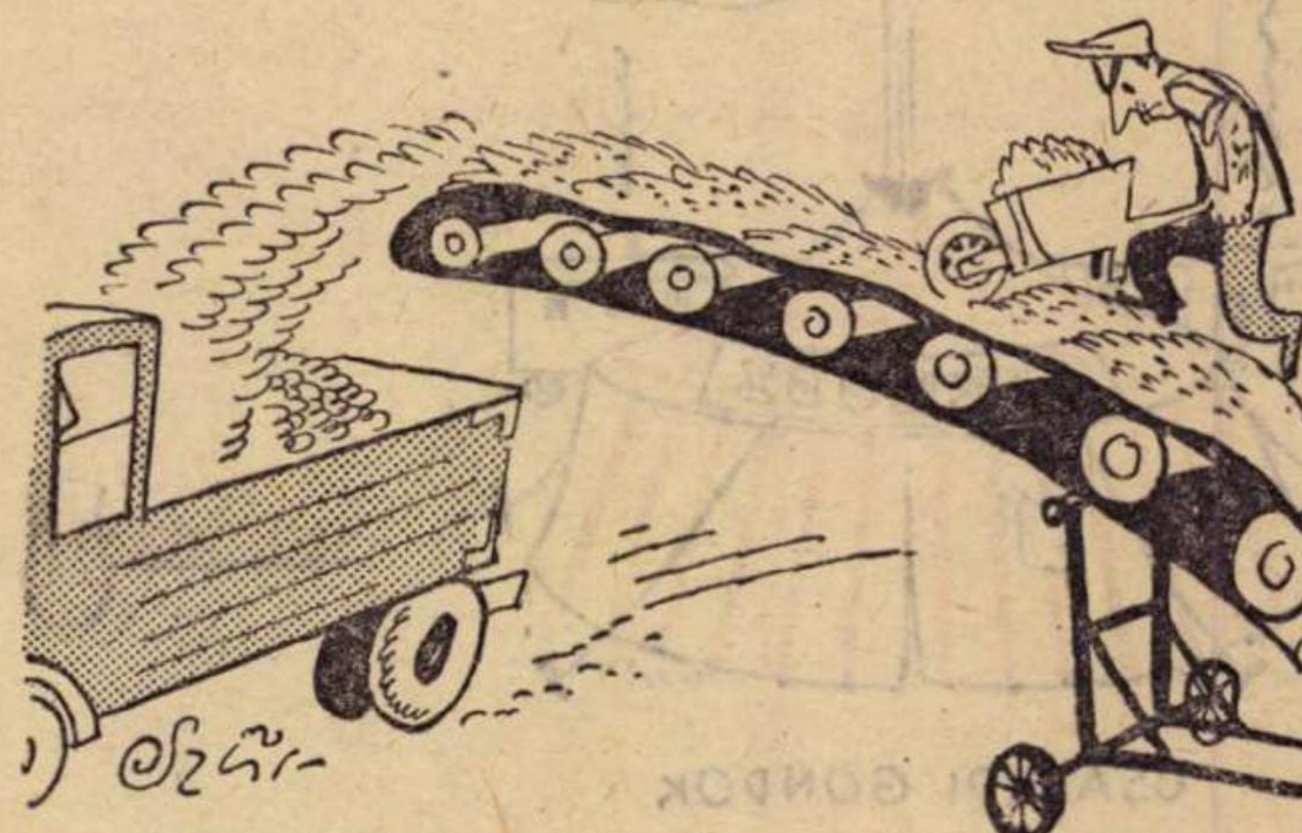

— Lassabban nem tudná csinálni ezt az ólat?
— Nem kérem, én is csak egy ember vagyok...

Római történet

Példázat

arról, aki nem hajlandó tudomásul venni az új technikát.

Kulturfront

ÉPÍTŐ CSECSEMŐK

Irta: Stefania Grodzienska

Belépünk a bölcsődébe. Gyermeki hangok vidám kacagása fogad minket, mosolygó arcú gondozónők ügyelnek a boldog és jókedvű csecsemőkre. Egyetlen egy sincs, amelyik sírna, köröskörül kacag, vibrál, trillázik az öröm.

Megszólítunk egy csecsemőt, aki éppen egy műanyagból való tengerész lábát majszolja.

— Kedves csecsemő kartárs, mondana nekünk néhány szót életükről, munkájukról és problémáikról?

— Boldogan — válaszolja kedvesen a csecsemő és fejbevág minket a műanyag-tengerésszel. — Feltárom ön előtt szektorunk problémáit. Nem is olyan régen még valamennyien egy igen káros szenvedélynek voltunk rabjai: szoptuk az ujjunkat. Beindítottunk azonban egy széleskörű mozgalmat a rossz nevelésnek eme csökevénye ellen, s a kartársak jelentős része, hála ennek a mozgalomnak, már átképezte magát a cuclira. Csaknem teljes mértékben sikerült felszámolnunk továbbá a káros tépő és szaggató hajlamainkat, mint például a gondozónők hajának tépését pelenkázás közben, stb. Meg kell említenem a társadalmi tulajdont képező guminyuszi szétmarcangolásának sajnálatos esetét, amit néhány felelőtlen elem követett el.

— Szörnyű — tört ki belőlünk az elképedés.

— A bűnösöket természetesen felelősségre vontuk, szigorúan megbüntettük, s azok önbírálatot gyakoroltak, majd ígéretet tettek arra, hogy a jövőben kizárólag saját lábujjuk harapdálására vesznek irányt.

— És hogy működik önöknél az adminisztráció?

— Kitűnőe? Egy ideig ugyan némi bajok voltak a csörgőelosztással, most azonban már valamennyiünk saját készülékkel rendelkezik.

— Elégedett a munkájuk eredményeivel?

— A legnagyobb mértékben — válaszolja határozottan a kérdezett, miközben cuclijával kínál meg minket. — Az utolsó dekádban például 22 százalék kását fogyasztottunk terven felül.

— És mi a helyzet kulturális téren?

— Mint látja, ott sincs semmi hiba. — És egy rózsaszín mackónadrágos hölgyre mutatott, aki éppen egy képeslap szétszaggatásával foglalatoskodott. — És ez még nem minden — tette hozzá büszkén, átfordulva a hasára —, tegnap egy kartársunk az „Express Hírek" vezércikkét ette meg.

Megköszönjük a mindenre kiterjedő információkat és tele jóérzéssel és büszkeséggel elhagyjuk a jó és építő munkának ezt a boldog kis otthonát, a bölcsődét...

★

Miután a szerző megírta ezt a kis szatírát, átnyújtotta egy újság szatíra-rovatvezetőjének.

— Sajnos — mondta a szerkesztő —, ezt nem használhatjuk. Tisztában vagyok azzal, hogy ez egy szatíra a lélektelen, sablonos és műoptimista riportokról. Eddig rendben is van a dolog. Hiszen sajtónknak egyik nagy hibájára tapint ezzel rá.

— De?

— Hát igen, „de". Én értem. No, de mit szól hozzá az olvasó? A haladó szellemű, pozitív olvasó azt fogja hinni, hogy nevetségessé akarjuk tenni az önkritikát, a szociális gondozást, stb. A reakciós triumfálni fog, hogy lám mi frázisokban kényszerítjük beszélni a csecsemőket. Az anyák nem merik majd bölcsődébe adni a gyerekeiket, attól tartva, hogy ott vezércikkekkel etetik őket. Nem. Ebből a szatírából semmi jót nem nézek ki.

A szerző némileg tiltakozott, de átvette a kéziratot.

— Egy pillanatra még! — szólt utána a rovatvezető. — Nem tudna, kedves kartársam, egy igazi riportot írni a bölcsődékről? Tudja, valami ilyenre gondolok: „Belépünk a bölcsődébe. Gyermeki hangok vidám kacagása fogad minket s mosolygó arcú gondozónők ügyelnek a boldog és jókedvű csecsemőkre. Egyetlen egy sincs, amelyik sírna, köröskörül kacag... és így tovább. Érti?

(Lengyelből forditotta: H. F.)

Egyes újságírók hadilábon állnak a névelőkkel

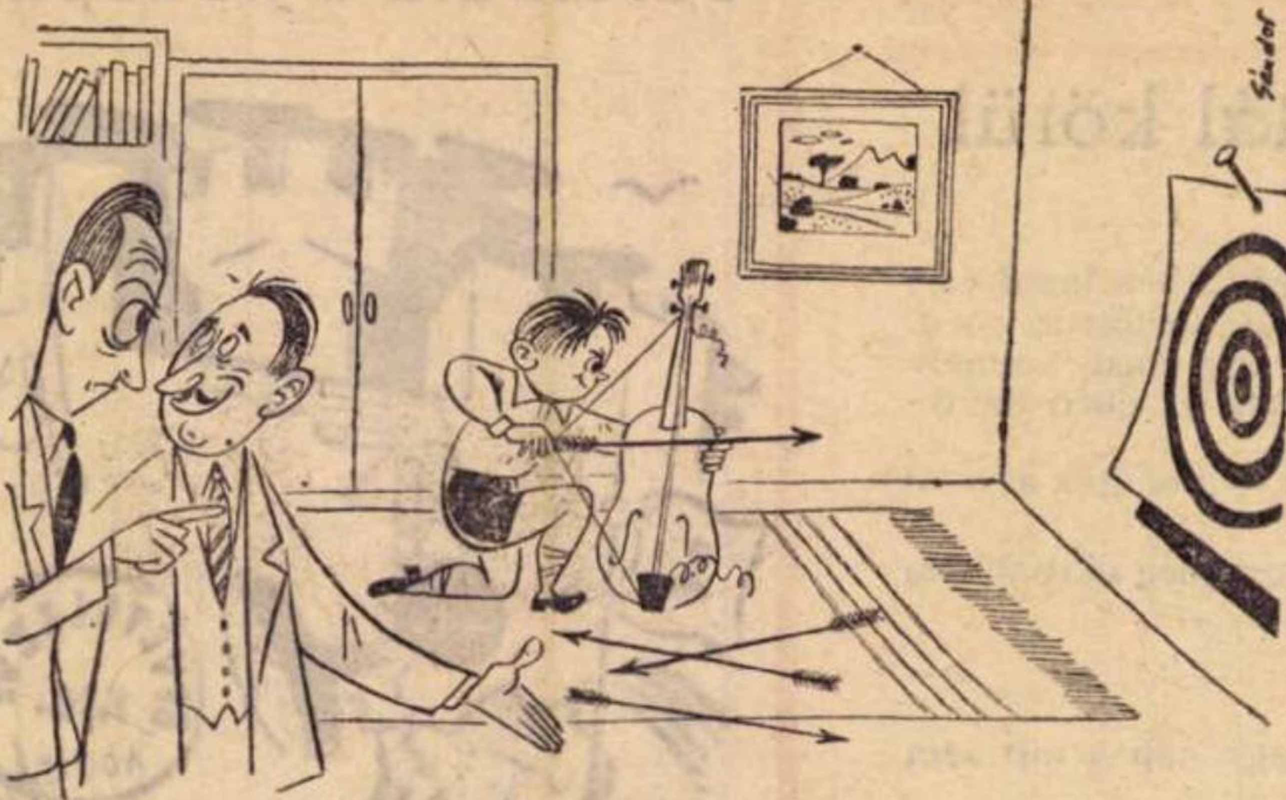
Szereposztási gondok

(A Zeneműkiadó illetékes osztálya nehezen előadható, sokszereplős darabokkal látja el a színjátszókat.)

— Te leszel a hat pástétomsütő, te leszel a gascognei legények... és te leszel Cyrano és Roxán...

Megértő atya

— Te tűröd, hogy a gyereked tönkretegye a hangszeredet?
— Ne izgulj. Csak a gyerek az enyém. A hangszer a vállalaté...

Gyermekrajz-kiállítás volt Bombay-ban

(A kiállításon résztvevő magyar gyerekek indiai ruházati és dísztárgyakat kaptak.)

Szervusz, Pirike! Te is nyertél?

Mi kell a költőnek?

Valaha az a nézet járta:
A Múzsa csókja kell neki.
Kaphatja fejre, fülre, szájra,
A verset — ettől termeli.

Mások azt mondták: csend a lényeg.
Annak hatása oly csodás!
Csendben fogan csak hősi ének
Vagy halhatatlan alkotás.

No, de akadtak sok-sok százan,
Kik hirdették: a dzsessz sem árt.
Ihlet terem a kávéházban,
S keresni kell a karneválti!

Többek szerint: a hallgatóság
Használ, s a lelkes hódolat,
A költő termékeny, ha rózsák
Hullnak elé, s hall bókokat...

Szerintem ezek téves eszmék,
Mert a költőnek csak mi kell?
Verse számára nyomdafesték!
Fel nem cserélné semmivel!

Egy versét lássa nyomtatásban,
Ettől egészen megvadul,
Irja a verset egyremásra,
Termékenyebb lesz, mint a nyúl!

A szerkesztőkre sújt az attak,
Megkötni többé nem lehet:
Kitől egy verset elfogadtak,
Ir s küld naponta — ötvenet!

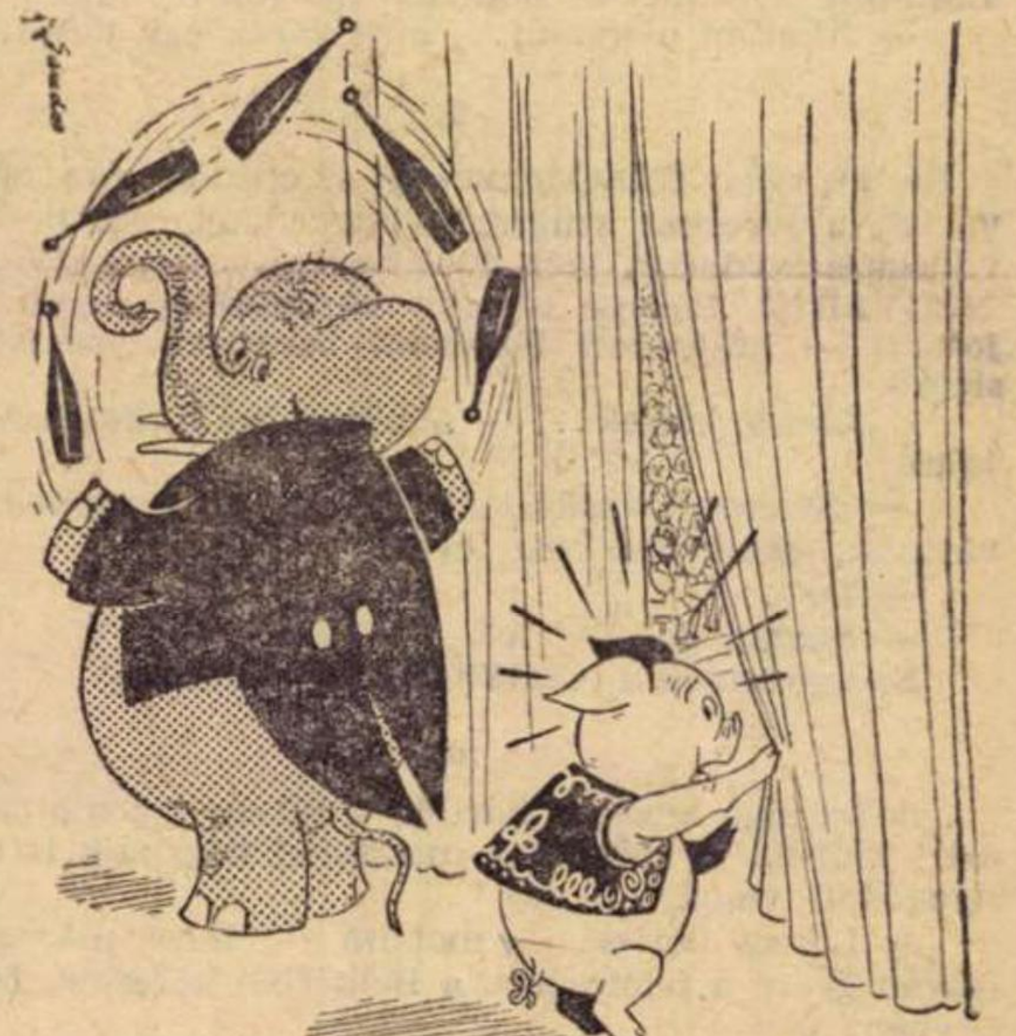
K. Tóth Lenke.

Nem régen van az üzletben

— Lehet kérem zongoradarabokat kapni?
— Lehet, kérem... Melyik részéből parancsol?...

Idomított disznó is szerepel a Busch-cirkusz új műsorában

— Te, azt mondják, az a kritikus ott nagyon szigorú... Mit gondolsz, nem fog levágni?

Vörösmarty Mihály:

Petike

(A költő halálának 100. évfordulóján)

Bús-mogorván ül Petike,
Ha ha ha!
Péter és bú! a mennykőbe,
Mi baja?
Anyja kémli hű szemekkel —
Jó öreg!
Azt gondolja, fiacskája
Tán beteg.
„Kell galuska, Peti fiam,
Eszel-e?"
„Dehogy eszem, dehogy eszem —,
Ki vele!"
„Kell bor, édes szép fiacskám,
Iszol-e?"
„Dehogy iszom, dehogy iszom —,
El vele!"
„Kell-e sarkantyú csizmádra,
Petikém!
Kalpagodra toll s mentédre
Rókaprém?"
„Mit nekem toll, mit nekem prém,
Sarkantyú!
Ha szívemben, mint a róka
Rág a bú!"
„Kell-e könyv, a szomszéd könyve,
Biblia?"
„Mit nekem könyv, a beszéd mind
Szó fia.
Egy barátom van nekem csak,
A halál;
Az, tudom, hogy innen-onnan
Lekaszál."
„Az egekre! Peti fiam,
Meg ne halj:
Annyi benned a sóhajtás,
Mint a raj.
Átidézem tán Juliskát
Láthatnád?"
Szól mogorván Péter úrfi:
„Hol van hát?"
Ármány-adta Péterkéje!
Még mi nem volt a bibéje!
Sem kalapja, sem mentéje,
Sem a sarkantyú zenéje.
Nem kell neki róka málja,
Sem a szomszéd bibliája;
Nem kell neki bor, galuska,
De bezzeg kell a Juliska,
Bár negédes és hamiska,
De vidor, szép és piroska,
Sem ehetnék, sem ihatnék,
Csak Julcsával nyájaskodnék.
„Ej Petikém, szép fiam, hát
Ez a baj!
Gondom lesz rá, hogy nagyot nőj,
S meg ne halj,
Most takarodj iskolába,
Rossz fiú!
Meg ne lássam, hogy pityeregsz,
Félre bú!
Iskolában a Juliskát
Elfeledd:
Isten éltet, tíz év múlva
Elvehedd."

1841.

Le a bürokráciával!

Utazás a levesestál körül

1.

A Könnyűipari Minisztérium ebédlőjében lassú volt a kiszolgálás. Olykor háromnegyed óráig tartott az ebéd. Nem az ebédelés, általában, hanem egy ebéd, személy szerint. Ezt némelyek sokallották. Nem az ebéd mennyiségét, hanem a ráfordított időt.

— Gyorsítani kell a kiszolgálást — mondták az okosok.

— Ésszerűsíteni kell — mondták a még okosabbak. És ésszerűsítettek.

2.

— Kérem a levest! — mondta egy nap a mit sem sejtő dolgozó.

— Csak akkor hozzuk, ha négyen lesznek!

— Micsoda?!

— Igen kérem. Ujítottunk. Egyszerre csak négy személynek tudjuk tálalni a levest!

A dolgozó, akinek gyors felfogása volt, hamarosan megtudta az újítás lényegét; az eddig tányérban adagolt levest most már a minden problémát megoldó levestálban szervírozzák.

3.

A dolgozó gyorsan átült egy másik asztalhoz, ahol már hárman ültek; mert leleményes ember volt. Éppen kinyitotta a száját, hogy kérje a levest a tálban, ám az utolsó pillanatban, mint a regényekben, beleavatkozott a dologba a sors. Az asztalnál ülők egyike hirtelen feláll és eltávozott. Most már csak hárman voltak.

Dolgozónk nagyot nyelt. De sajnos, nem a leveskanálból.

4.

— Egy óra múlva Ujpesten kell lennem és tíz perce várok itt hiába — villant át a dolgozó agyán a gondolat és egyben mentőötlete támadt. Odaszólt a mellette elhaladó kiszolgálónak. — Inkább nem eszem levest! Kérem a második fogást, mert sietnem kell!

A két asztaltárs ádáz tekintettel nézett rá. Ez volt a tekintetükben: „Mi az, cserben hagysz bennünket?! Most, amikor már majdnem együtt van a bridzsparti, illetve a levesparti?!" Ezenkívül egy csomó gorombaság is volt a tekintetükben. A dolgozó elszégyellte magát. Lesütötte a szemét és bűnbánó hangon mondta:

— Akarom mondani..., még várok egy kicsit.

5.

Három sóvár szempár meredt az ebédlőajtóra epedve vártak a leveshez szükséges negyediket. A derűlátó várakozás indokolt volt. Nyílt az ajtó és megjelent A NEGYEDIK. Először tétován körülnézett, majd — ó, jósors! — határozott léptekkel barátunk asztalához sietett.

— Lovas, kérlek... — állt meg két lépésre az asztaltól.

— Semmi lovaskérlek! Ülj le, itt a helyed, rád vártunk, lesz leves! Lesz leves!

— De...

— Semmi de! Ülj le!

És lenyomták a NEGYEDIKET a székre.

6.

A párolgó levest kihozták, a tál egy szempillantás alatt kiürült, és mintha a nyugtalan negyedik is megnyugodott volna.

— Lovas, kérlek, — mondta —, most már aztán igazán gyere a telefonhoz, a Belkerből keresnek fontos ügyben...

— Hát te nem ebédelni jöttél?!

— Persze, hogy nem, hiszen nincs is jegyem...

Milyen csodálatosak a sors útjai! Milyen jóságos néha a véletlen! Ilyen gondolatok forogtak mindhármuk fejében. Több mint háromnegyed óráig tartott az ebéd, de ha Lovast nem hívja a „jegynélküli" kartárs telefonhoz, talán még most is ott ülnek hárman a csodálatos újítás árnyékában, leves nélkül.

Nyerges Ágnes

Hol az egységárjegyzék?

Hatvan város pártbizottsága és a városi tanács végrehajtó bizottsága a várospolitikai terv keretében ez év tavaszán kéttantermes iskola építését határozta el.

Az épület 1955. október 16-ára el is készült. A város lakossága és az üzemek dolgozói fáradságot nem kímélve dolgoztak társadalmi munkában az új iskola építésén, hogy a központi iskolától nagy távolságra lakó kis iskolásoknak ne kelljen a téli hónapokban kilométereket gyalogolniok.

Szóval az épület elkészült, a megyei tanács oktatási osztálya megrendelte a bútorokat és azok megérkezésére a közeljövőben számíthatunk. Hiányzik azonban még a fáskamra és a WC-épülete, amit a helybeli Vegyesipari KTSZ-szel akartunk felépíttetni.

Most jön az azonban, ami miatt iráshoz fogtam:

A helybeli KTSZ még nem kapta meg a szeptember elsejére megigért új egységárjegyzéket. Ennek hiányában nem tud előméreti költségvetést késziteni, előméreti költségvetés hiányában pedig épiteni nem tud.

A hatvani KTSZ a szükséges új egység-árjegyzéket már számtalanszor kérte a megyei KISZÖV-től szóban, távbeszélőn és irásban, de hiába. Egység-árjegyzék nincs, és ezért a KTSZ nemcsak a mi iskolánkon nem tud dolgozni, hanem más, fontos munkát sem tud elvégezni.

Kérjük az illetékeseket, mielőbb intézkedjenek, hogy a KTSZ végre megkapja a régen várt egység-árjegyzéket.

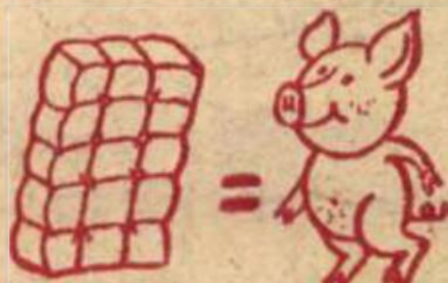
Rozmaring István,
a hatvani 1. sz. Áll. Ált. Isk. igazgatója.

Bürokrata a középkorban

Matracból lett malac

Október 29-én a Vásárosnaményban lakó húgomtól táviratilag 100 forintot kaptam. Mielőtt aláirtam az átvételi elismervényt, a kézbesitő kérésére elolvastam a közleményt. Ettől azonban nem lettem okosabb, ez állt ugyanis benne: „Malacot vegyél". Nem tudtam mire vélni a dolgot, mert abban biztos voltam, hogy malacra sem nekem, sem húgomnak

nincsen szüksége. Igenám, de akkor mit vegyek? Kezemben az értesitő-szelvénnyel elindultam a postára és kértem, nézzenek utána, hogy végeredményben mit is táviratoztak. A postán kijelentették, hogy nem hajlandók megkérdezni az adóállomást. Mit volt mit tenni, másnap telefonon kérdeztem meg a húgomtól, mit is vegyek a sürgönyileg küldött 100 forinton. Igy tudtam meg, hogy a posta az egy darab matracot malacra keresztelte át.

Meződi Ferencné
Salgótarján, Bajcsy-Zs. u. 5.

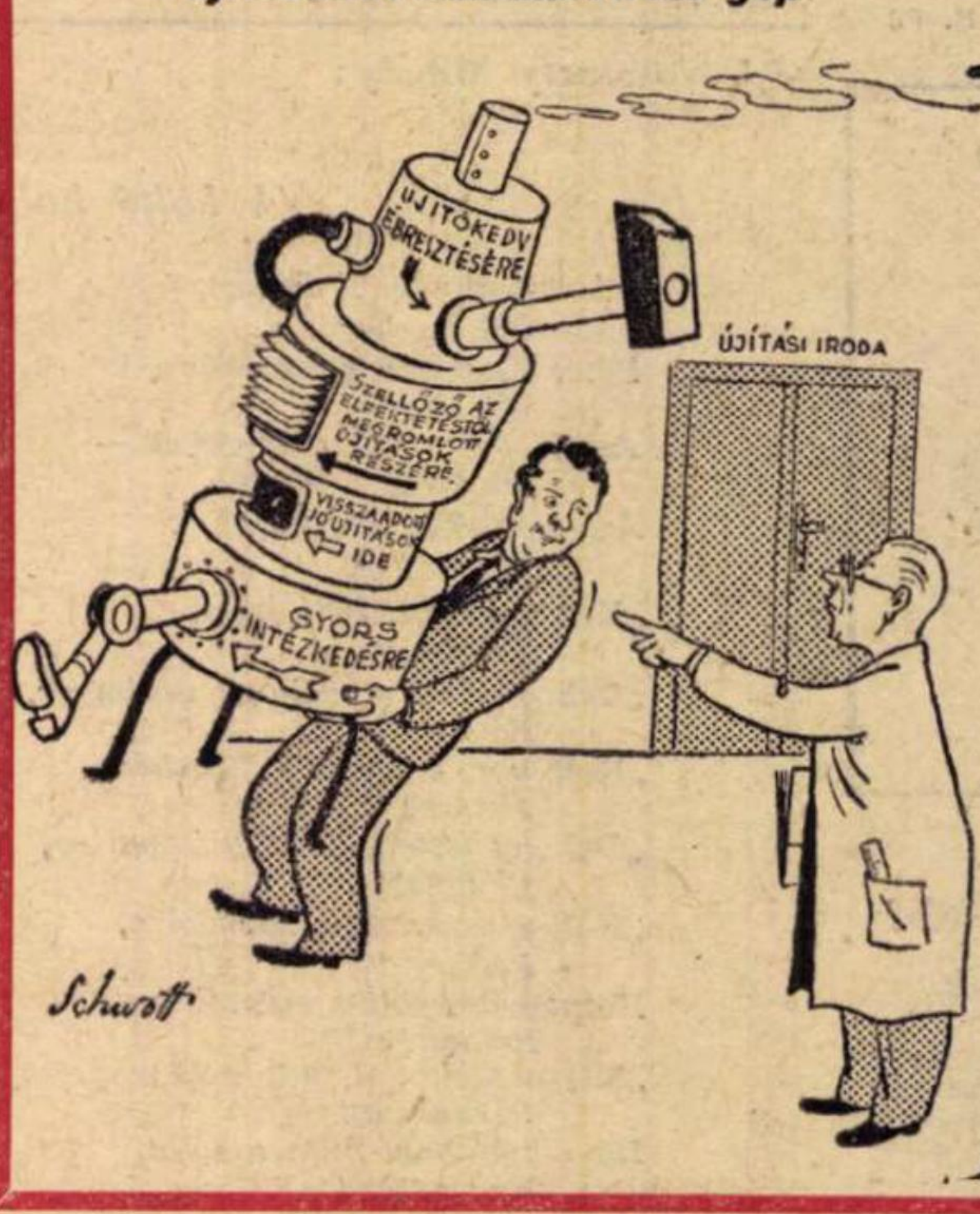
Selejt kerékpár

Kedves Ludas Matyi!

Hogy tisztán lásd a dolgot, elmondom: október 20-án azzal az eltökélt szándékkel léptem be az egri Földművesszövetkezeti Boltba, hogy magam alá egy kerékpárt vegyek. Nem kellett sokáig válogatnom, hiszen egyik szebb volt, mint a másik. Meg is vettem gyorsan az egyik „Csepel"-kerékpárt, amelynek száma 111 697 volt és 800 forintért kellette magát. Ez a gyönyörűséges kerékpár azonban az első köves utamon úgy összecsukódott, mint a colstok. Kénytelen voltam vele szerepet cserélni; most én vittem őt vissza oda, ahol vettem. A boltban nagy részvéttel fogadtak engem is, kerékpáromat is, az eladók megjegyezték, hogy ez „csak" a második ilyenfajta eset. A kerékpárt átvették tőlem azzal, hogy visszaküldik Csepelre, a gyártó vállalatnak, ahonnan két hét múlva egészséges állapotban kapom vissza. A kerékpár gyógyitására szánt két hét már régen elmúlt és én a gyár hibájából kénytelen vagyok a 800 forintom nélkül gyalog járni.

Berecz István
Eger, Szarvas tér 1.

Újításokat adminisztráló gép

Két panasz Boldváról

A híd

Közvetlenül a községünk mellett folyik a Boldva folyó, melyen keresztül egy 30 méter nyilású fahid szolgál a forgalom lebonyolítására. A községi tanács 1947 óta állandóan javitgatja ezt a fahidat. Minden reményünk az volt, hogy nem kell sokáig bajlódnunk az öreg híddal, mert hamarosan elkészül az új. Reményünket olyan biztató jelek is táplálták, mint az, hogy 1954-ben kaptunk hídépítésre 200 000 forintot, ebből a Borsod megyei Tanács megcsináltatta a hídhoz szükséges vasgerendákat és azokat még 1954 februárjában leszállíttatta a községbe. Ez volt az utolsó intézkedés új hídunk ügyében, azóta csend van. Ha érdeklődünk, azt a választ kapjuk, hogy nincs kivitelező és nincs faanyag.

Községünk az edelényi járás élenjáró községei közé tartozik. Igen nagy szükségünk van a jó hídra, mert a helyi Kossuth Termelőszövetkezet 300, az állami gazdaság 1000 kat. hold földje és mintegy 480 kat. hold egyéni földterület ezen a hídon keresztül lenne megközelíthető. De nemcsak a mi községünk, hanem a környező falvak lakóinak is fájó pontja a híd. Körülbelül 110 köbméter faanyag kellene és akkor a tavaszi munkákat már az új hidon átjárva tudnánk végezni.

A sorompó

A vasút keresztül fut községünkön és keresztezi főutcánkat, 1952 óta kérjük a MÁV miskolci igazgatóságát, hogy a kereszteződéshez egy sorompót szereltessen fel. Érthetően aggódunk, hiszen meglehetősen nagy a forgalom és így nagy a baleset lehetősége is.

Sokszori sürgetés után 1953. év decemberében arról értesitett bennünket a MÁV, hogy a fagy megszűntével megkapjuk a sorompót. Azóta már elmúlt a nyár, sőt: rohamosan közeleg az új tél, de sorompó még ma sincs (illetve kész van, az állomáson hever használatlanul) és érdeklődésünkre egyre csak azt a választ kapjuk, hogy felszerelésére nincs keret és nincs munkaerő.

Ugyanakkor az állomáson, szerintünk sokkal jelentéktelenebb építkezésre volt keret és volt munkaerő. Ezért úgy gondoljuk, hogy nem a pénz és nem a munkaerő, hanem az akarat hiányzik.

Arra kérem a Ludas Matyit, kérdezze meg a MÁV miskolci igazgatóságát, mikor akarják felszerelni a sorompót!

Csetneki Ernő
VB-titkár, Boldva

A türelem határán túl

Megszoktuk már, hogy szidjuk a Patyolatot, ha késik két hetet. Sok és megérdemelt bírálatot kapnak a fogyasztóktól az állami vállalatok, és helyes, hogy kapnak. De olykor már-már úgy tűnik, mintha bírálni csak állami vállalatot illenék, ott hamar észrevesszük a szálkát is. Jól van. De a maszek munkájában azért ne felejtsük a gerendát.

Tizenöt hónappal ezelőtt rendeltem egy munkát a Szerb-utcai Domonyi-asztalosműhelyben. Tavaly októberben múlt el az első határidő. Azóta mintegy húsz esetben kaptam új határidőket, s azok is sorra elmúltak.

Eleinte azzal az indokkal késett a munka, hogy nincs anyag. Utánajártam, s kiderült, hogy az asztalosműhely rendszeresen megkapja és kiváltja a szokásos anyagkiutalást, tehát mégsem a „mai helyzet" az oka a késlekedésnek.

Jó féléve annak, hogy — szóban és írásban — kezdtem visszakérni az előleget is. Azt sem kaptam vissza.

Mindez csak azért kívánkozik nyilvánosságra, mert — gondolom — nem egyedülálló eset. Jól tennék a kisiparosok szervezetei, ha szigorúbban ítélnék meg a felelőtlenséget. Éppen a becsületes, jól dolgozó kisiparosok érdekében, hiszen a kontárkodás, a hanyagság mindenekelőtt az ő hitelüket rontja.

S talán az is használna az ügynek, ha a tanács a lakosság panaszait a kontárkodók ellen nem rakná közönyösen irattárba, — amint ez gyakran megtörténik.

Türelemre, figyelmes bánásmódra van szükség a kisipar dolgában. Ám a türelem bizonyos határon túl már nem erény, hanem bűn.

Fekete Gyula

Ludas Matyi ELINTÉZTE

Örömmel értesitjük a szerkesztőséget, hogy a „Több megértést kérnek a hosszúhetényi aknamélyítők" című cikkük megjelenése után a MÁVAUT vezetősége október 2-től új megállót létesitett. A pécsi postaigazgatóság is teljesitette kérésünket: október 25-től a posta már kézbesiti leveleinket.

A Komlói Bányászati Aknamély. V. hosszúhetényi üzeme nevében:
Suly Antal üzemvezető

★

„Itt a lignit, hol a lignit?" című közleményüknek nagy sikere volt. A megjelenés után pár nappal a békéscsabai TÜZÉP átutalta a 3036 forintot, elveszett lignitünk árát. Intézkedésüket köszönjük!

Medgyesbodzás és Vidéke Körz. FMSZ, Sándor Imre főkönyv.

A „Hajsza egy seprő után" című cikkükben foglaltak a valóságnak megfelelnek. Illetékes szerveink az idén, a múlt évinél nagyobb mennyiségű nyersanyagot biztositanak a termeléshez. Szövetségünk felügyelete alá tartozó KTSZ-ek november hónapban újból megkezdik a különböző méretű szobaseprők gyártását és a készárut rövidesen a kereskedelem rendelkezésére bocsátják.

Háziip. és Népi-Iparműv. Szöv. Orsz. Szövetsége

★

Az október 27-én megjelent „Hol a kályha?" című cikkükben közöltek a valóságnak megfelelnek. A hibát elkövető dolgozónkat felelősségre vontuk és a tűzhelyet a megrendelőnek elküldtük. Szövetkezetünk vezetősége arra törekszik, hogy a jövőben hasonló panaszok ne forduljanak elő.

Vágvölgyi Béla mb. eln.
Szegkovácsok és Lakatosok KSZ

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál, Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.